

# ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA





# Nincs más feladatom, minthogy Isten végtelen szeretetét megmutassam az embereknek

Az évfordulók visszatekintésre, értékelésre, hálaadásra ösztönzik az embert. Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök is a jubiláló papok között ünnepel; ő ebben az évben érkezett papi szolgálatának 25 éves mérföldkövéhez. Ezüstmiséken mond hálát, köszönetet, szülőfalujában, Csesztvén, és szolgálati helyein, a debreceni székesegyházban és Nyíregyházán a társszékesegyházban.

**Az ünnepi alkalomból a főpásztorral beszélgetünk a hivatás születéséről – visszanyúlva egészen a gyökerekig –, hálaadásról, tartásról, hitről, Isten kegyelmi ajándékairól, amelyek elvezeték e pillanatra.**

– Mindenekelőtt hálát adok Istennek a – szemináriumi évekkkel együtt – az elmúlt 30 évért, különleges kegyelmi ajándékaiért, és hogy mindvégig érezte jelenlétét, segítségét a nehézségek idején is.

Emlékszem, az újmisémen elhangzott Szent Pál-i gondolatra, amely így hangzott: „*Ha azonban megtagadjuk, ő is megtagad minket, de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg.*” (2Tim 2,12-13). Isten feltétel nélküli szeretetét ismertem fel ebben, amelyre a hivatásom gyökerénél, az igent mondásom küszöbénél csodálkoztam rá. Ez az, ami arra indított, hogy ezt a szeretetet minél több emberrel megismertessem.

Hálát adok továbbá a létezésért, az élet ajándékáért, a szüleimért, testvéreimért, és mindazokért, akik segítettek felismerni azt, hogy Isten papságra hí-

vott. Köszönetemet fejezem ki azért a környezetért – szülőfalumért, a Nógrád megyei Csesztvéért is –, amelyből kinőtt ez a hivatás.

Hálát adok mindenképpen a paptestvéreimért, akikkel a 25 év során együtt szolgáltam, és velük a közösséget, az egymásra való figyelést, egymás segítségét megélhettem. Külön köszönetet mondok Vigyázó Miklós lelki atyámért; ő 31 évben keresztül kísérte utamat. Nagyon különleges ember volt; sokat köszönhetek neki. Aztán itt vannak a barátaim, akik szintén sokat segítettek. Köszönöm, hogy a szolgálati helyeimen is a közösségek elfogadták és viszonzták a szeretetemet.

– **Az ember gondolkodását, mentalitását az is meghatározza, hogy hogyan vannak jelen életében a gyökerei. Csesztvére, a szülői házhoz, a kicsiny település Árpád-kori templomához, mint egy kincshez, gyakran visszatér, hazatér. Mi az, ami hazahívja, és feltölti a hétköznapiakra?**

– A hazautazásnak érzelmi okai is vannak, hiszen édesapám az édesanyám

halála óta egyedül él, ezért ha tehetem, meglátogatom őt kéthetente, azért is, mert nekem is szükségem van rá. A kincs, amihez még visszatérek, az a nyugalom, csend, természetközeli állapot. Nem vágyom tengerparti nyaralásokra, vagy egyéb különleges helyekre. Ha én otthon leülök, hallgatom a madarak énekét, és közben olvasgatok, ez valóban feltölt. A helynek e különleges varázsát már sokan megérezték, köztük Madách Imre is. Az Ember tragédiájának költője 9 évig, 1844–53-ig élt e nógrádi kisközség kúriájában. Csesztvén, távol a világ zajától, téreőr is alig van. Ott tudok igazán erőt gyűjteni.

– **Édesapja kántor a faluban. A szentmiséken együtt szolgálnak?**

– Csesztvén csendes magánmiséket szoktam bemutatni, valamint húsvét és karácsony másnapján a szokásos ünnepi szentmisét. Itt együtt szolgálunk Édesapámmal. Ezen alkalmakról már nagyon sokan tudnak, van, hogy Győrből, Miskolcra, Debrecenből érkeznek, de már Nyírtelekről is jöttek megnézni a kis templomot, amely az 1200-as évek-



ben épült igazi kis gyöngyszem. Mikor kicsi voltam, akkor nagyon nagyok tűnt, mára már megváltozott számomra a mérete. Ódon falai közt lehet érezni az őseink hitét, erejét és irányultságát, ami nekünk is segít abban, hogy mi se téveszszük azt szem elől.

– **Püspök atya, megosztana velünk egy számára kedves csesztvei emléket?**

– Egyszer egy nyári délután édesanyámmal uborkát szedtünk. 10 éves forma lehettem, és az esti misére harangoztak. Az jutott eszembe, hogy el kellene menni erre a misére. Mondtam édesanyámnak, hogy elmennék ministrálni. Azt válaszolta, persze fiam, menjél, majd megoldom a bátyáddal az uborkaszedést. Nem a munka elől akartam menekülni, hanem valami vonzott a templomba. Mire otthon átöltöztem és kerékpárral a templomhegyre tekertem, addigra bizony beharangoztak. Bementem, és ott volt az atya, a sekrestyés és én. Nem volt más. Erre beültem a padba, és részt vettem a szentmisén. A végén az atya megkérdezte tőlem: – Miért nem jöttél ministrálni? – Mert már elkéstem – válaszoltam. Mire így felelt: – Innen nem lehet elkésni.

**Annak élménye maradt meg bennem, hogy Isten szeretetét nem lehet lekésni. Amikor az ember a szíve mélyén megérzi Isten hívását, legyen az bárhol, bármikor, nyugodtan induljon el, álljon be Isten szolgálatába, és részesedni fog szeretetéből.**

– **Ez az eset Isten tervének a része lehetett?**

– Nyilván, visszatekintve látszik már, hogy ez egy apró mozzanata volt annak a meghívásnak, amely aztán Isten útjára vezette az életemet. Annyira meghatározó volt, hogy a mai napig emlékszem arra is, hogy milyen ruhát viseltem.

A falunknak van egy olyan hangulata, ami egyfajta nyugalmat sugároz. Amikor az újmisének köszöntöttek, a falu képviselője ezzel a szófordulattal fejezte be gondolatait: „A Jóisten akárhová vezet, kicsiny faludat soha el ne feledd. Ez a mondat örökre megmaradt bennem, és arra figyelmeztet, hogy a gyökereimet nem szabad elfelejtenem, hiszen abból táplálkozom. Szüleim, nagyszüleim

mély hittel neveltek bennünket. Nagypapam testvére, aki nagyon szeretett volna pap lenni, gyógyíthatatlan betegségben, 26 évesen, 4. éves kispap korában már elköltözött ebből a világból. Gyermekként a sírjánál csodálkozva néztem a sírkő feliraton a teológus kifejezést; akkor még nem tudtam, mit jelent. A sírján a 27. zsolnárból áll egy idézet: „Egyet könyörögtem az Úrhoz, csak egyet kérek, hogy lakhassam az Úrnak hajlékában, amíg csak élek, és láthassam kedvességét az Úrnak, s elmélkedhessem templomában.” (Zsolt 27,4). Dávid király fohászát a mai napig elimádkozom, ha kimegyek a temetőbe. Ha kutatom a hivatásom gyökereit, akkor látom, hogy ez is része volt. De nem tudok mondani egy olyan pontot, amikor konkrétan hívott a Jóisten. Nagyon sok apró összetevője volt ennek. Az Úr mindig küld jeleket, de sokszor nem ismerjük fel. Én 25 évesen értem meg a jelek értelmezésére, ekkor vonultam be a szemináriumba.

– **Az érettségi után az élete még nem a papi hivatás felé haladt; a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán szerzett üzemmérnöki diplomát. Mi történt ezután? Mégis mi indította el a szeminárium kapuja felé?**

– A főiskolai tanulmányaim utolsó éve előtt hivatást tisztázó lelkigyakorlatot tartottak éppen a Győri Szemináriumban. Nem éreztem szükségét annak, hogy azon részt vegyek, mert tudtam, hogy távközlési mérnök leszek. Viszont üzletet kötöttem a Jóistennel: Ha minden vizsgám sikerül, akkor elmegyek a lelkigyakorlatra. Így hát nekem is be kellett tartanom az ígéretemet. Az elmélkedésekből a következő mondat ragadt meg bennem: „Nem abban hiszünk, hogy van Isten, hanem hogy jelen van.” Ha az Isten jelen van, nem élhetünk akárhogyan, hiszen Isten maga a szeretet. Mai napig őrzöm azt a kis jegyzetet, amit a lelkigyakorlat végén kellett írunk *Életem terve* címmel. Akkor, ott, megfogalmazódott bennem, hogy nincs más feladatom, minthogy Isten végtelen szeretetét megmutassam, azt, hogy az Ő jelenléte mennyire boldogít, és abban segít, hogy az életem jó irányba menjen. Úgy éreztem, hogy ezt a legigazibb módon papként tudom megtenni. Ez akkor számomra teljesen világossá vált.

Miklós atya, a lelkivezetőm szigorú volt, és ragaszkodott ahhoz, hogy befe-

Sík Sándor:

## Te Deum

Téged, Isten, dicsérlek és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim és nem gyűjtöttem másnapra valót, hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni, és magamnak nem kellett kéregetnem, hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat, és nem kellett sírnom, hogy megértsenek, hála legyen.

Hogy a sírókkal sími jólesett, és nem nevettem minden nevetővel, hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép és megmutattál mindent, ami rút, hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép és ami rút, nem tett boldogtalanná, hála legyen.

Hogy sohasem féltém a szeretettől és szerethettem, akik nem szerettek, hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek, és hogy nem kellett nem szépen szeretnem, hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam, és sohasem volt elég, aki voltam, hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is, mikor az emberek nem akartak emberek lenni, hála legyen.

Hogy megtarhattam a hitet, és megfuthattam a kicsik futását, és futva futhatok az Érkező elé, s tán nem kell a városba mennem a lámpásomba olajért, hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen! és ma is kiálthatom: úgy legyen! és holnap és holnapután és azután is akarom énekelni: úgy legyen! – hála legyen, Uram! hála legyen!





A képen Turai János plébános és Palánki Ferenc megyéspüspök

jezzem a főiskolát. A diploma megszerzése után 1,5 év sorkatonai szolgálat és 1,5 év mérnöki munka következett; ezután kezdtem el a szemináriumot.

– **Papi hivatásában különleges szolgálattal ajándékozta meg a Jóisten. XVI. Benedek pápa 2010. december 27-én egri segédpüspökké nevezte ki, amely további plébániai szolgálatot is jelentett Miskolcon a Mindszenti egyházközségben.**

– Közel öt évet töltöttem egri segédpüspökként, érsek úrral jó összhangban. Sokat tanultam tőle, bizonyos helyzetekben ma is beugrik egy-egy mondata, elsősorban az egyházkoronázás terén. Azt a szemléletet közvetítette, amelyet Szent II. János Pál pápa mellett sajátított el. Többször elmondta, amikor a Szentatya valakivel találkozott, néhány másodperc alatt elérte, hogy a másik ember úgy érezhette, hogy ő van a középpontban és nem a pápa.

– **Újabb ajándék a Jóistentől: 2015 szeptemberében Ferenc pápa a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye megyéspüspökévé nevezte ki. Ennek már több mint három éve, és ez elég idő ahhoz, hogy az emberben kialakuljon egy kép az egyházmegyeről. Hogy érzi magát nálunk?**

– Amikor idejöttem, teljesen ismeretlen volt számomra minden. Nándor püspök atya öröksége, egy rendezett állapot fogadott. Ahogyan Veres András püspök atya mondta a beiktatási mise köszöntőjében, az egyházmegyének már vannak hagyományai, de még nincs megcsontosodva, még formálható. Vannak irányok, amiket lehet alakítani, és úgy érzem, ezen kell dolgoznom. Hogyan érzem magam?

A derű döntés kérdése. Ha feszültebb vagyok, nehezebb a helyzetem, ha több ügy egyszerre zúdul rám és nyomaszt, úgy érzem, a derűt akkor is döntéssel és Istenre figyeléssel lehet megőrizni. Kaptam erre leckéket, amikor édesanyámat és öcsémet kellett elkísérnem a betegség útján, de közben ugyanúgy várt a munkám. Abban az időben spirituális voltam Vácott, ahol a kispapokat kellett vezetnem, és minden nap jártam a Szent János Kórházba. Ez nehéz időszak volt számomra.

– **Meg tudja őrizni a derűt az, aki óriási terhet cipel?**

– A belső békét igen, de azt, hogy mindig mosolyogjon, azt nem.

**A belső derű számomra nem azt jelenti, hogy mindig mutatom kifelé, hogy mennyire boldog vagyok, hanem hogy belül rend van.**

Reményik Sándor Béke című versének részlete jut eszembe: „Bent csend”. Ezért mondom, hogy ez döntés kérdése. Igyekszem a békét megőrizni és töreksem rá, hogy imádsággal tudjam táplálni nap mint nap. Nem könnyű dolgok ezek. Vannak nehéz helyzetek az én életemben is, mint mindenki másnak, de ha

megkérdezzük, hogy hogy érzem magam, azt tudom felelni, hogy jól, mert jól akarom érezni magam. Az ember mindenhol magát viszi. És ha magamat viszem, magammal fogok találkozni. Gilbert K. Chesterton erről azt mondja, hogy a világ nehézségeinek, fejlődésének akadályai én vagyok. A világ nem fog megváltozni magától, csak akkor, ha én változom. Ez a változás át tud ragadni másokra is. Ferenc pápa is erről beszélt Csíksomlyón. Ha mindig a régi sérelmeinket hozzuk fel, abból nem lesz előrelépés. Ezzel a kijelentésével egy feladatot is adott nekünk, mégpedig azt, hogy mi magunk is változzunk.

– **Ferenc pápával való találkozási élményeiről gyakran tesz említést; nagyon meghatározóak lehetnek. Papi élete során találkozott a Szentatya elődeivel is, II. János Pál pápával, XVI. Benedek pápával.**

– 1991-ben, amikor Szent II. János Pál pápa először járt Magyarországon, kispapként szolgáltam. A Mátyás-templomban bemutatott szentmiséjén találkoztunk először, amikor rám nézett. Azt éreztem, hogy belém lát, majd megállt velem beszélgetni. Azt kérdezte: szeminarista vagy? Igennel válaszoltam, mire mosolygott és bólintott. Ez a pár szó is nagy élmény volt.

XVI. Benedek pápával püspökké szentelése után találkoztam. Kérdezték nem rég tőlem egy interjúban, érzek-e különbséget Benedek pápa és Ferenc pápa között. Benedek pápát körülöngte a misztikum. Amikor vele találkoztam, azt éreztem, hogy felelem ebbe az isteni szférába. Ferenc pápánál azt tapasztaltam, hogy Ő nem felelem, hanem lehozza nekem ezt az isteni közeget. Erre figyelmeztet a Szentatya újra és újra, hogy rajtunk keresztül jelenjen meg az isteni szeretet a világban. Nekünk, papoknak az a feladatunk, hogy ezt az isteni szférát lehozzuk az embereknek. Azt hiszem, nekem is ez a dolgom, hogy valaki, aki találkozik velem, találkozhasson az Isten szeretetével, hogy egy kicsit jobb legyen az élete, kapjon egy derűs pillanatot, egy vigasztalást, egy bátorítást. Nem kell feladni, nem kell elkeseredni, van remény, van tovább. A távlat előttünk van.

– **Ferenc pápa csíksomlyói látogatása is egy ajándék a 25 éves évfordulón. A Szentatyával gyakran találkozott már a püspök atya hivatali útjai során. Volt**



### **lehetősége a személyes köszöntésre? Milyen élményekkel tért haza?**

– A Szentatyának nagyon szoros program szerint osztották be az idejét Csíksomlyón. Máskor a püspökökkel legalább egy kézfogás erejéig találkozik, oda lehet menni hozzá, de most nem volt ilyen lehetőség. Lejött az oltártól, átöltözött, kocsiba ült, és már ment is. Tulajdonképpen a közös imádság, az együttlét, az, hogy a világegyház központja a csíksomlyói nyereg volt két órán keresztül, nagyon megható, szép élmény volt számomra. Apró ajándékok ezek a Jóistentől, de nagyon meghatározóak. Az is nagy öröm volt számunkra, hogy Ő személyesen is megláthatta Erdély különleges vidékét, Marosvásárhelytől Csíkszeredáig, az autótúja során.

– *Az Egyház – benne mi is – egy folyamatos változást, mozgást, dinamizmust, esetleg elcsendesedést jelent. Tapasztaljuk magunkon, hogy ahogyan az élethelyzetünk, a szituációk folyamatosan változnak, úgy hitünk ereje, formája, mélysége is. Hogyan éli ezt meg egy főpásztor, egy pap, aki nem kevésbé van kitéve a világ hatásainak? Mik azok a gyakorlatok, amik bennünket, világi hívőket megtarthatnak a lüktető Egyházban?*

– Úgy fogalmaznék, hogy kevésbé vagyok kitéve a világ hatásainak. Egy képpel élve, mint a kavicsok a patakban: kívül nedves, belül száraz. Erre törekszem. Azért, hogy ennek a világnak tudjunk ellenállni, nagyon érdemes Ferenc pápára figyelni, aki újra meg újra azt kéri, hogy ne hasonuljunk a világhoz, hanem „*Öltsétek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény*” (Ef 4,24). Egy másik hasonlat erre Mécs Lászlónak a *Pisztrángok példája* című versének üzenete is:

***A pisztrángoktól ezt tanultam:  
sohasem úsznak ők az árral,  
de mindig szembe, mindig hősként,  
glédában, egy kicsit vadultan,  
rugalmasan, nagyon frissen,  
hol zuhatag fájdalom szisszen.  
Őrült erővel szembeszállva,  
föl a zokogó zuhogókon,  
szirtek között, vízések  
több méteres habzó haragján  
föl, szárnyak nélkül szinte szállva  
szökdösnek, diadalt aratván,  
a Forráshoz...***

Mindez azt jelenti, hogy a világot Krisztussal és Krisztusban maradvatudjuk legyőzni. „Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33) – mondja Krisztus. Ő legyőzte a bűnt, a halált. Ha mi boldogok akarunk lenni, akkor nekünk is le kell győzni azt. És hogyan tudjuk legyőzni? Ha belekapaszkodunk Jézusba, mert saját erőből nem megy.

A problémák abból adódnak, hogy elindul egy kicsit jobban az életünk, máris megfeledezünk Jézusról, és megint meggyünk a saját fejünk után, újra meg újra eltávolodunk Tőle, aki egyébként közel marad hozzánk, de nem erőltetni magát ránk. Mindenkinek meg kell találnia a Jézussal való mindennapi személyes szeretetkapcsolatot. Nem szabad szünetet tartani. Azt hiszem, ez a dolgoknak a kulcsa. Rengeteg szentírási kép is segít ebben bennünket. Péter addig tud a vízen járni, amíg Jézus arcába tekint. Ahogy a hullámokra figyel, máris süllyedni kezd. Ha nem figyelünk Jézusra, bajba kerülünk, és, természetesen, Őt okoljuk, hogy miért nem vigyáz ránk. Azt kell begyakorolnunk, hogy soha ne éljünk a lelkiismeretünk ellen, ahol Isten szól bennünk. A szüntelen imádkozás is azt jelenti, hogy tanuljuk meg az állandó Isten jelenlétében való létezést.







– Gyakran említi Michael White és Tom Corcoran „Újraépítve” című kötetét, amely a ma Egyháza számára egy megújuló utat mutat. A könyv egy plébániáról szól, amely odafordult azok felé, akik nem járnak templomba.

– Én ezt úgy fogalmaznám meg, hogy a realitásra épít, amely nem más, mint annak ténye, hogy, minden ember vágyakozik a boldog élet után. Sokan nem tudják, hogy valójában Isten után vágyakoznak. Mi megtanultuk, hogy Isten a boldogság, és ha Őt keressük, a boldogságot keressük. Azok, akik belül vannak az Egyházban, és már hívőnek vallják magukat, ne feledkezzenek meg arról, hogy ők nem csak egyszerűen vallásgyakorlatot végeznek azáltal, hogy elmennek a templomba, meg imádságokat mondanak, hanem ők Jézus tanítványai. És mint tanítványok, feladatuk, hogy másokat is tanítvánnyá tegyenek. Az egésznek ez a sémája, hogy akik belül vannak, azok vegyék tudomásul, hogy missziós küldetésük van. Ite, missa est. A szentmise véget ért, menjete, küldetésetek van. Szó szerint ezt jelenti. Tehát a szentmise után, amikor kilépünk a templomból, megyünk a küldetésünket teljesíteni, hogy a krisztusi tanítványok azokat az embereket, akikben ott él a vágy a boldogság iránt, nem feltétlenül szavakkal, hanem az életükkel szólítsák meg. Fontos a hitelesség. Mivel nagyon sok rossz dolog történt az Egyház a tagjainak bűnei miatt (papok, hívők egyaránt

mindannyian az Egyház tagjai), olykor hiteltelennek tűnik. Ezért ma a misszió hazánkban és Európában is nagyon nehéz. Holott az igazság akkor is igazság marad, ha egy ember sem vallja, mert Jézus Krisztus maga az igazság. Nem mindig vagyunk hiteles tanúi annak a szeretetnek, amivel Isten szeret bennünket. Ha ezt hitelesen tudnánk megélni, akkor teljesíteni tudnánk missziós küldetésünket.

– A tanítvány-misszionárius kifejezésről is egyre gyakrabban hallunk, vagyis arról, hogy Jézus tanítványaként kell misszionálnunk.

– Az Újraépítve könyv erről is beszél, hogy az egyes tagok elkezdtek megváltozni, hogy tudatosítsák magukban, ők tanítványok. És mivel tanítványok, Jézus tanítása szerint élnek, így lesznek keresztények, ami az jelenti, hogy krisztusiak, vagyis úgy élnek, szeretnek, gondolkodnak, cselekszenek, mint Krisztus. Ez a keresztények dolga. Nem a könyv sikeres, hanem maga a folyamat. Mert szépen elkezdtek komolyan dolgozni kereszténységükön. Elkezdték komolyan venni a krisztusi tanítást. Azt, hogy nem minden az enyém, nem minden rólam szól.

Arról is beszámolnak, hogy a tagok tizedet fizetnek. Nem az egyháznak, hanem – az egyházon keresztül – a rászorulóknak, és mivel hitelesen szétosztják a közösségnek az adományokat, meg sem fordul senki fejében más, valami hátsó gondolat.

– A közösségek próbálkoznak különböző módszerekkel, hogy éberebb legyen a lelkiismeretük. Debrecenben nagy népszerűségnek örvendett a nemrég lezajlott Szentlélek Szeminárium, amely nem ért véget; a résztvevők igénylik a további találkozókat, alkalmakat. A jelenlévők megtapasztalhatták a Szentlélek jelenlétét. Püspök atyának mi a véleménye a karizmatikus megújulási lehetőségekről?

– Minden módszer jó, ami közelebb visz Istenhez. Hibát akkor követhetünk el, ha rosszállóan nézünk a másikra, aki szerintünk nem áll olyan közel Jézushoz, mint mi. Ez a veszélye nagyon sok lelki-ségi mozgalomnak, közösségnek. Mégis nagy szükség van rájuk, hiszen egy-egy ilyen mozgalom igazi lelki megújulást hoz sok hívő életében.

– A Szentlélek kiáradásának ünnepe környékén megkérdezem, miért nem tudatosodik bennünk a Szentlélek jelenléte életünkben. A keresztség, a bérmálkozás szentségében már megkaptuk a Szentlelket, mint ahogyan az apostolok, akik „meghódították” a világot. Mi hiányzik belőlünk?

– Nem nagyon tudunk mit kezdeni a Lélekkel. A Szentlélek belül van, áttüzesít, rendező erővel hat, és tulajdonképpen Ő az, aki nélkül nem tudjuk kimondani – mondja Szent Pál –, hogy Jézus Krisztus az Isten fia. Nélküle nem tudunk bekapcsolódni a Szentháromság szeretetközösségébe. A Szentlélek az, aki Jézus Krisztus mennybemenelete után most is tartja velünk a kapcsolatot. Minden keresztényi, krisztusi megnyilvánulásunk, szeretet-cselekedetünk a Szentlélek erejében történik. Ezt kellene tudatosítanunk. Mivel a hit meggyengült, ezért a Szentlélekre nem tudunk elég nyitottak lenni. Örök dolgaink vannak, amikre, sajnos, nem figyelünk eléggé. Ezek legyenek életünk középpontjában.

Eddigi szolgálatom során igyekeztem mindig arra törekedni, hogy Jézusra irányítsam a figyelmet, így szeretnék ünnepelni is, hogy az ne rólam szóljon, hanem együtt örüljünk Isten kegyelmének, ajándékozó jóságának, és kérjük Őt, hogy rajtunk keresztül továbbra is megajándékozzon másokat.

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye



# Hálát adok, hogy életemmel, hivatásommal Istenre mutathatok – Ezüstmise Csesztvén

**Papszentelések, hálaadó szentmisék időszakában ezüstmisére indultunk június 16-án Debrecenből a Nógrád megyei Csesztvére, Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök szülőfalujába, hogy együtt ünnepeljük pappá szentelésének 25. évfordulóját. Elhagyva a nagyvárosi lüktetést, leterve az autópályáról, az egyre gyerebb forgalom lassításra készítette az embert. Nem is tehattünk volna mást, hiszen a festői Cserhát élénk táruló dímber-dombos lankái várták, hogy rácsodálkozzunk szépségükre, és közben lassan lélekből is érkezünk, csöndesedtünk. Szentháromság vasárnapján több mint ötszázan jöttek el a középkori Szent Márton-templomhoz hálát adni az elmúlt 25 év találkozásainak örömeiért, nehézségeiért.**

A meghitt, bensőséges ünnepség a házigazda Turai János balassagyarmati plébános köszöntő szavaival kezdődött, és Sík Sándor Te Deum című verse indította az ember gondolatait a hála és a köszönet felé. Nagy öröm a mintegy 300 lelkes település lakóinak, hogy Isten kegyelméből papot, majd püspököt adhatnak az Egyháznak. A csesztveiek emberek egy családként, egy szívvel-lélekkel, odaadással ünnepelték fiukat.

Köszöntőt mondott Palman Imre, Csesztve község polgármestere is, aki a település nevében fejezte ki örömét községük szülőltének hivatásáért, és – büszkeségük jeleként – az önkormányzat nevében Palánki Ferenc megyéspüspök

atyának Csesztve község kitüntetését adományozta.

A szentmise szónoka dr. Beer Miklós váci megyéspüspök volt, akit régóta tartó barátság fűzi Ferenc püspökhöz. A püspök atya homíliájában megerősítette azt, hogy a számunkra véletlennek gondolt történések Isten üzenetei az életünkben, amelyeket ki kell bontanunk. Palánki püspök atyával való találkozásai, személyes élményei szintén nem a véletlenek sorozata; egy kedves, igaz, őszinte barátság hatja át kapcsolatukat. Ennek első mozzanata a mester és tanítvány találkozója volt az esztergomi szemináriumban, majd a papszentelés és püspökszentelés pap- és püspöktestvéri kapcsolattá erősítette a szálakat.

Ezt követően a megyéspüspök Szentháromság vasárnapjára, Isten ünnepére irányította a hívek figyelmét, hangsúlyozva, hogy annak titkát csak megsejteni tudjuk. Isten bennünket szólít meg Jézus Krisztus személyében, aki – vállalva embersorunkat – testvérünké lett, hogy a kereszten a legnagyobb szeretet biztonságát, feltámadásával a reménység forrását adja, majd a Szentlélek kiadásával átjárja a szívünket, életünket, hogy bennünk éljen isteni szeretetével. Isten magához emel bennünket, erre figyelünk, ennek örömét adjuk tovább a papi szolgálatért bemutatott hálaadó szentmisében is, újra és újra kérve a Szentlelket, hogy mindezt elhiggyük. E szolgálaton keresztül is annak bizonyosságát kapjuk, hogy Isten bízunk bennünk és komolyan vesz minket.

Ezután a szónok a Szentírásból idézett: „Istent soha senki nem látta” (1Jn 4,12), de ha szeretjük egymást, akkor láthatóvá tesszük Őt. Jézus Krisztus megváltó halálával és feltámadásával kitarja előttünk az örökkévalóság távlatát. A kis település Árpád-kori temploma a temető mellett található. Az itt y szentmisén Ferenc püspök jelmondata – Jézus a feltámadás és az élet – is megerősítést kap, hogy az elhunyt szeretteink sírja mellett a feltámadás, az örök élet reménységét ünnepelhessek, azt, hogy találkozunk az atyai házban.

Végül Beer Miklós püspök kérte a híveket, imádkozzanak leendő papjainkért, Ferenc püspök atyáért, hogy ő Assisi Szent Ferenc lelkületével kormányozza, vezesse egyházmegyéjét, és püspöki szolgálatával egész magyar népünknek adjon bátorítást, reménységet.

*„hogy szellem és ne hús tegyen magyarrá, s nőjünk az ég felé, testvér-népek közt, mint a fák, kiket mennyből táplál a Nap...”*

*(Babits Mihály: Eucharisztia, részlet)*

A szentmisén jelen volt Eperjes Károly Kossuth-díjas és Jászai Mari-díjas színművész is, akit 25 éves barátság köt Palánki Ferenc püspökhöz. Megtérésének ideje röviddel a püspök atya pappá szentelése előtti időre tehető, és azóta is naponta járul az Oltáriszentséghez.

Hálaadásaként Babits Mihály Eucharisztia című versét adta elő. A színművész bevezető gondolataiban elmondta, a költő ezt a verset trianoni fájaldalmában



Fotó: Szugyiczki Zsolt





Dr. Beer Miklós megyéspüspök



Eperjes Károly színművész

írta. 2020-ban, a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében lesz éppen Trianon 100. évfordulója is.

Babits verse teljesen harmonizál Beer Miklós püspök prédikációjával, illetve Ferenc pápa csíksomlyói gondolataival is, aki a magyar szentek földjén először Máriát köszöntötte. Majd Szent II. János Pál pápát idézte, aki azt mondta, a legbiztosabb út az Atyához Márián keresztül vezet.

Adjatok hálát mindenért! Szent Pál felszólításának gondolatával fejezte ki köszönetét az ezüstmisés Palánki Ferenc püspök atya, aki először is mindenért és mindazokért köszönetet mondott Istennek, akik segítettek, hogy válaszolni tudjon Isten meghívására. A hála szavai szóltak szülei, családtagjai, paptestvérei felé is, különös szeretettel imádkozott elhunyt édesanyjáért és testvéréért. Majd kihangsúlyozta: minden érdeme nélkül, bűnei ellenére Isten feltétel nélkül szereti őt, és ezt mindannyian elmondhatjuk. Isten várja, hogy erre válaszoljunk személyes életünkkel és szolgálatunkkal.

Majd visszaemlékezett Miklós püspökkel való találkozásuk első élményére, amely egy mély és azóta is életét meghatározó filozófiai gondolattal kezdődött. Eszerint a keresztény kötőszó nem a „csak”, hanem az „is” kell, hogy legyen.

Ne legyen csak kizárólagos, hogy kizárjuk a másikat az életünkéből, szeretetünkéből, mert akkor nem jutunk sehová. A másik gondolat szerint igyekezni kell életünket elveinkhez igazítani, mert különben az elveink fognak igazodni az életünkhöz.

Végül Pál József Csaba temesvári püspököt idézte, aki az elmúlt napokban a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye papjainak tartott lelkigyakorlatot. A lelkigyakorlat-vezető egy filozófust idézve mondta: ha az égre mutatok, a bölcs ember nem az ujját nézi, hanem az eget.

Palánki püspök atya hangsúlyozta, a több mint ötszáz ember nem miatta jött el ünnepelni, hanem hogy az égre nézzenek, és meglássák Istent.

Köszönetet mondott tehát, hogy életével, papságával Istenre mutathat, és kérte a hívek imáját, hogy minél tisztább, egyértelműbb jel lehessen, olyan, aki Istenre, az igazi otthonunkra mutat, arra a szeretetközösségre, az igazi boldogság forrására, ahová mindannyian vágyakozunk – fejezte be gondolatait a püspök atya.

A szentmisét követően Csesztve minden lakójának őszinte szeretetéből részesülhetnek a jelenlévők, hiszen senki sem mehetett haza apró finomságaik megkóstolása nélkül.

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye





# A hivatás csúcsa, amit a papságban is elérhet az ember az, hogy szent legyen

## Ezüstmise Debrecenben

**Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök ezúttal a debreceni Szent Anna-székesegyházban mutatta be ezüstmiséjét pappá szentelésének 25. évfordulóján. Együtt ünnepeltek vele az MKPK tagjai – Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek vezetésével –, paptestvérei, a város testvéregyházainak képviselői, Papp László, Debrecen polgármestere, családja, az egyházmegye intézményvezetői és hívei.**

A szentmisén Veres András, az MKPK elnöke a püspöki konferencia nevében köszöntötte a jeles alkalomból az ezüstmisés püspök atyát. Üzenete nemcsak az ünnepeltnek szólt. Elmondta, amikor életünk egy-egy jelentős eseményén visszatekintünk, a szoltár szavai juthatnak eszünkbe: „Uram, jobb a Te házában egy nap, mint ezer másutt, tőled távol.” Ferenc püspök atya hivatástörténete távolról érkező, hiszen érettségi után más hivatás felé tartott, de az isteni szeretet, amely meghívta őt a papi szolgálatra, már érlelődhetett benne, és segítette őt döntésében, hogy mégis az Egyház szolgálatát válassza.

„Mindnyájunk nevében azt kívánom, hogy a Jóisten az eddigiekhez hasonló örömmel, lelkesedéssel áldja meg további szolgálatodat!”

A testvéregyházak nevében Fekete Károly református püspök köszöntötte az ünnepeltet. Visszatekintett életútjára, és elmondta, arról az időről, amikor Ferenc püspök Dorogházán a bányászok, majd a jó palócok között szolgált, a püspök atya egy vele készült interjúban így fogalmazott: feladata a lelkek megsimogatása volt. A református püspök arra kérte Ferenc püspököt, tegye ezt a cívisvárosban is, hogy a mindenre

kiható lelki állóképességünk erősödjön.

Másik gondolatként a Debrecenben uralkodó felekezeti békére utalt, amelynek jelképeként – és annak megerősítésére – az 1991-es, a debreceni pápalátogatásra készült, a református egyházkerület által kiadott érmét ajánlódokozta a főpásztornak.

„Isten áldjon, szenteljen meg, és segítsen hosszú éveidben, hogy továbbra is a békeesség fonalán szolgálj közöttünk!”

Papp László Debrecen városa nevében fordult ünneplő szavaival a püspök atyához. Jó érzésekkel gondolt vissza az elmúlt négy esztendőre, amely óta együtt szolgálhatnak a városban. Rendkívül szerencsésnek érzi magát polgármesterként, hogy a Jóisten 2015-ben három új püspökkel áldotta meg a várost, akik között kiváló az együttmű-

ködés. Hálásan gondol arra a szerénységre, mégis céltudatos munkásságra, amely Ferenc püspök atyát jellemzi; ezt egy főpásztortól vett idézettel is megerősítette a polgármester.

„Magamat nem tartom sokra, a legfontosabb számomra, hogy tudjam, Isten mire tesz engem képessé. Mert nem az a kérdés, hogy milyen képességeim vannak, mit szeretnék, mit tudok megtenni, hanem hogy mennyire tudok Isten munkatársa lenni, megvalósítva az Ő akaratát.”

„Kedves püspök atya, vidd tovább ezt a gondolatot, és szolgáljuk együtt továbbra is Debrecen városát!”

Felföldi László általános püspöki helynök az egyházmegye papságának nevében egy ezüstkelyhet adott át a püspök atyának. Beszélt a kehely jelentéséről, amely a hit, a küldetés és a szeretet szenvedésének a kelyhe is. Jézus



Köszöntőt mond dr. Veres András, az MKPK elnöke





Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök



Dr. Fekete Károly református püspök a felekezeti béke szimbólumát adja át



Papp László, Debrecen polgármestere



Az egyházmegye nevében Felföldi László általános helynök mondott köszöntőt

hálát adó áldásában azt mondta, ez az Újszövetség kelyhe, a hit indulása Isten útján. Majd Szent Pál apostolt idézte: „Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek, és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön” (1Kor 11,26). A kehely a misszió, a küldetés jelképe, amely csak akkor valóságos, ha benne van a szeretet szenvedése azokért is, akiket Isten ránk bízott. „Ez formálja a papi életed folyamán a krisztusi arcot!” – fogalmazott Felföldi László.

Az ezüstmise szónokaként Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök bevezető gondolataiban elmondta, az ember életében sok olyan alkalom van, amikor emlékezik a múltra, a jövőre tekint és értékeli. Ezért minden jeles évforduló hálaadás és egyben kegyelemgyűjtés az előttünk álló feladathoz. Papi jubileumon a papság gondolata áll mindannyiunk előtt, amely szolgálat mindig a közösségért szól.

Ezután Bosák püspök atya a papság két sarokpontjára utalt. A II. Vatikáni Zsinat a liturgiáról és az Egyház szentségi feladatáról megfogalmazza, hogy a liturgia csúcsa és forrása Jézus Krisztus, aki az Egyházon keresztül eljut minden emberhez. Így a papi szolgálat forrását és csúcsát is jelenti. Így valósul meg az, hogy a papság csúcsa Krisztus, mivel a krisztusi szeretetnek, műnek az eszközévé válik, amelyet akkor tud megvalósítani, ha teljesen átadja magát ennek a szolgálatnak. Nem könnyű feladat ez. Éppen ezért, amikor a pap a múltra gondol, azért ad hálát, hogy kimondta: életét behelyezi Isten tenyerébe, hogy szétossza Őt, vagyis részt vegyen az üdvösségben, amit Krisztus a világnak szánt.

Amikor azt mondjuk, Krisztus a csúcs, az mindig irányulást jelent, az utat, melyen a pap halad, nem pedig a cél elérését. Mert bármennyi év telt is el az elindulástól, mindig úgy érzi, hogy lemarad, hogy kevés, amire jutott. Ez így természetes a baj az lenne, ha életünk bármelyik szakaszán azt mondanánk, hogy már elértem, megtettem a magam feladatát – fogalmazott a püspök atya, majd folytatta, Péter apostol így buzdítja a híveit: „Ezért övezzétek fel gondolkodásotokat, legyetek józanok, mindenestül reméljétek abban a





kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenése hoz nektek” (1Pét 1,13). Amikor a papi élet céljait ilyen értelemben szemléljük, ezt a Krisztusba oltottságot, bizalmat kell megerősítenünk.

„Mivel engedelmes gyermekek vagytok, életeteket ne szabjátok múltbéli vágyaitokhoz, amikor még tudatlanságban éltetek, hanem, mint ahogy szent, aki meghívott benneteket, legyetek ti is szentek bármilyen körülmények között; mert meg van írva: „Szentek legyetek, amint én is szent vagyok” (1Pét 1, 14-16). Akármilyen körülmények között, bármilyen emberi adottságokkal él az ember, akkor tölti be Istentől kapott feladatát, ha nem a múltbéli vágyaihoz, földi gondolataihoz, hanem ahhoz méri magát, aki maga is szent.

A cél, a csúcs, amit a papságban is elérhet az ember, az, hogy szent legyen. Amikor erre gondolunk, megremeg a lelkünk, mert ki mondhatja el magáról, hogy szent?

Végül Nándor püspök atya a papi szolgálat szentségéről beszélt, amely annak dinamizmusában működik. Ez azt jelenti, hogy ha az Egyház által rendelt szertartás rendben történik, ehhez isteni kegyelem járul, vagyis megjelenik Krisztus. Ez a szentmise. Ez a papi élet szentsége is. Ha a megbízást úgy végezzük és adjuk tovább, mint ahogyan azt Krisztus rendelte, ha megértjük, amit az apostol mondott, akkor Isten műve megvalósul.

Így vesszük körül az oltárt Ferenc atyával, de mindnyájan – papok, hívek – ennek a nagy műnek vagyunk most is a részesei, és ha Krisztusra figyelünk, ebben az isteni ajándékban részesülünk.

Azt kívánom Ferenc atyának is, hogy tartsa meg tehát minden helyzetben hivatása forrását, és legfőképpen adja oda magát, engedje át, hogy Isten működjék általa, hogy ne a maga dicsősége, hanem Isten szándéka valósuljon meg – fejezte be gondolatait Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök atya.

*Kovács Ágnes*

*Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*





# „Mindent elviselek abban, aki erőt ad” [Fil 4,13]

Sziklai Dávid káplán atya gondolatai



**Pap- és diakónusszentelést tartottak Debrecenben a Szent Anna-székesegyházban 2019. június 22-én, ahol Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök áldozópappá szentelte Sziklai Dávid diakónust és szerpappá Máté Péter és Szidor János akolitusokat.**

Sziklai Dávid 1993. november 22-én született Debrecenben, majd Nyíregyházán nevelkedett, ahol óvodás kora óta ministránsként szolgált a Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyházban. Az alábbiakban Sziklai Dávid osztja meg velünk gondolatait hivatásáról, életéről.

Papi hivatásomat általános iskolai éveim vége felé ismertem fel. Kibontakozásában nagyon sokat segítettek a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnáziumban töltött középiskolai évek. Ez az időszak sokat segített a közösségi és hitéletem, az Istennel való kapcsolatom mélyítésében. Tanáraimnak, lelkiatyáimnak, valamint az érettségi év nagybőjtjében átímádkozott hivatástisztázó lelkigyakorlatnak köszönhetően tudtam igent mondani Isten papi hivatásra szóló meghívására.

Hiszem, hogy a szemináriumi képzés hat éve a maga lépcsőfokaival –

beöltözés, avatások, diakónusszentelés –, valamint a tanulmányokkal és imaéletemmel nemcsak a világlátásomat, teológiai műveltségemet, emberiségemet, hanem istenkapcsolatomat is kellőképp formálta és mélyítette. Hálas vagyok azokért a tapasztalatokért és barátságokért is, amelyek ezen évek alatt születtek.

A szentelésemhez közeledve egyre inkább láttam önmagamban, de mások életében is azt, hogy ha jól akarom megélni a hivatásomat, azt az életállapotot, amire a Jóisten meghívott, és amire akkor igent mondtam, három cölöp megtartó erejére kell támaszkodnom mindhalálig. Ezek az Istennel való személyes kapcsolat, a feladataim és szolgálataim önátadó megélése, valamint a mély és személyes kapcsolatok.

A mély és személyes istenkapcsolat a legfontosabb a hivatásomban. Úgy

érezem, ha ez jelen van a mindennapjaimban, akkor tudok hiteles pap lenni, akkor tudom jól ellátni feladataimat és boldogan élni az életemet.

Feladataim és szolgálataim önátadó megélése elengedhetetlen a Jó Pásztor követésében. Az utóbbi években a legfőbb feladatomban a filozófiai és teológiai tárgyak elsajátítása volt, valamint az, hogy ezeket a gyakorlatba is át tudjam ültetni akár prédikálva egy templomban, vagy bármilyen közösségi szolgálatban.

Nagyon sokat jelent számomra családtagjaimmal, barátaimmal, pap és kispap testvéreimmel a kölcsönös szeretet megtapasztalása. Ez a mindennapokban sokszor egy-egy apró tettben, beszélgetésben, segítségnyújtásban nyilvánul meg. Jó, hogy van kivel megosztani örömeimet, nehézségeimet.

Önmagában egyik ember se tudja jól megélni sem szülői, sem papi hivatását – főleg egy egész életen át –, ha nincs egységben, nincs jóban azzal. Aki meghívta, aki létbe hívta. Hivatásunkat fontos, hogy mindig szol-





*A képen Sziklai Dávid felszentelt pap*



gálatként és ne pusztán munkaként, megélhetési lehetőségként éljük meg, legyen az akár papi, szerzetesi, szülői, pedagógusi vagy bármilyen más életadó életállapot. Mint ahogy mások számítanak ránk, fontos, hogy mi is tudjunk számítani másokra, hiszen közösségben könnyebb Krisztust követni, szeretve szolgálni.

A papi szolgálatra készülve, szentelés előtt a leendő diakónusok, papok mindig választanak egy jelmondatot. Egy olyan gondolatot, ami az életcél, életfelfogást tömören, kifejezően jellemzi. Az enyém, amit Isten nagyon mélyen a szívembe írt, az Szent Pál apostol Filippiekhez írt levelében található. „Mindent elvisellek abban, aki erőt ad.” (Fil 4,13) Ez a mondat középiskolás korom óta közel áll hozzám. Nehéz helyzetekben többször adott már bátorítást nekem. Ugyanakkor nem egyszer alázatra is intett. Hiszen a minden elviselésében benne van a pozitív dolgok, sikerek jó megélése is. Tudatosítja bennem, hogy Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok. Amim van, az nem kizárólag az én érdememből fakad, hanem az Ő

gondviselő szeretetének köszönhetem. A jelmondatom tehát int arra, hogy mindezeket Istenben éljem meg, hogy a nehézségek láttán ne hogy kétségbe essek, a sikerektől pedig el ne szálljak.

Ez a mondat figyelmeztet ugyanakkor arra is, hogy életem koordinátarendszerében, melyben van, volt és minden bizonnyal lesz pozitív és negatív pont egyaránt, van egy abszolút igazodási pont, egy origó. Aki mindig segít helyesen értelmezni, jól megélni bármilyen élethelyzetet. Ez a pont számomra Krisztus.

Közel a papszenteléshez jó volt belegondolnom abba, hogy nemsokára papként bemutatatom majd a szentmisét, gyóntathatok, a szentségek által megerősíthetek másokat, Isten szeretetét és áldását vihetem majd mindenkihez. Felszentelt papként tudom: ez az a kincs, ami Krisztussal egyesít engem, és bízom benne, hogy az áldozópapi szolgálatomon keresztül sok emberben tudom majd erősíteni az Istennel való egységét.

*Sziklai Dávid*



## Pap- és diakónusszentelést tartottak Debrecenben

**Örömnepet ült a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye június 22-én, a debreceni Szent Anna-székesegyházban. Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök áldozópappá szentelte Sziklai Dávid diakónust és szerpappá Máté Péter és Szidor János akolitusokat.**

„Sok áldozat, imádság áll a hivatások mögött, amelyet még több áldozat és, reméljük, ezzel együtt még több imádság követ majd. Segítse Isten a szentelendőket és a felszenteltek is, hogy hűségesen, Isten iránti engedelmességgel végezzék szolgálatukat, Isten országa építésében a lelkek javá-

ra.” – Palánki Ferenc megyéspüspök gondolataival kezdődött el a pap- és diakónusszentelési szentmise, amelyen Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök, az egyházmegye papsága, hívei, a szentelendők családtagjai, rokonai, barátai is részt vettek.



Az igeliturgiában elhangzó evangélium után kezdődött el a felemelő szentelési szertartás, amelynek első mozzanatában Felföldi László helynök atya szólította a jelölteket, tanúsítva a főpásztor előtt felkészültségüket és a szent szolgálatra való alkalmasságukat. A szeminárium előjárósága éveken keresztül nevelte, formálta a fiatalokat, és segítette őket a lelki és szellemi előrehaladásban.

Ezután következtek a főpásztor intelmiei. Palánki Ferenc megyéspüspök tanításában a szentelendőkhöz szólt. Kifejtette, a szolgálathoz szükséges erő Istentől van, hiszen Ő maga az erőforrás; kegyelme tesz képessé bennünket arra, hogy örömmel és szabadon szolgáljunk Neki. Jézus Krisztus azért jött, hogy új és örök szövetséget kössön velünk. Kereszthalála és feltámadása előtt nem a kivégzésére gondolt, vagy arra, hogy mi lesz vele, ha az emberek közé megy, hanem arra, mi lesz velük, ha nem megy közéjük. Így foghatjuk fel a papi hivatást is – hangsúlyozta a főpásztor. Nem kell félni attól, hogy mi lesz, ha odaadjuk életünket mások és Isten szolgálatába, ha elköteleződünk valaki mellett. Ti a szentelési oltár előtt a létetekkel tesztek tanúságot arról, hogy azon gondolkodtatok, mi lesz az emberekkel, ha nem vállaljátok hivatásotokat, ha nem szolgáljátok őket, nem építitek közöttük Isten országát – szólt a szentelendő fiatalokhoz a főpásztor. Ez az igazi szeretet.

Jézus azért jött, hogy megtanítsa bennünket szeretni. Erre a szeretetre kell válaszolnunk azzal, hogy igent mondunk hivatásunkra – fogalmazott a főpásztor, majd folytatta: – Ő erőt adott, hogy mindent elviseljete, ami ezután következik, bármi is legyen az. Majd a püspök atya egy súlyos beteg paptestvére szavait idézte, aki azt mondta, hivatását nem kényszernek fogja fel. Aki kényszer alatt él, az nem boldog, de akit nem befolyásolnak a körülmények, események, az már eljutott a lelki szabadságra, és boldogságban él. Vállaljátok tehát a keresztet, az önmegtagadást a Krisztustól tanult szeretetben, az új és örök szövetségben.

Szépen fogalmaz a magyar nyelv, amikor a szövetségről beszél. A szövet egybe van szövve, mint Krisztus varratlan köntöse, amit csak tépni lehet, mert





A képen Máté Péter diakónus

ez eredendő módon egy. Így köt velünk Jézus szövetséget, és az új és örök szövetsége kenyerével és kelyhével táplál bennünket. Segít, hogy megtanuljunk imádkozni, ami az Istennel való kapcsolat erősítéséből áll, hogy az erőtlenységünkbe beengedjük az isteni erőt.

Kedves szentelendők! Sok erőt kaphatunk az imádságból, Jézussal való szövetségből, amely új és örök szövetség

megjelenik minden szentmisében az oltáron, bárhol vagyunk, bármilyen nehéz is. Ha csak egyetlen lelket tudunk is megnyerni és bevonni az Istennel való szövetségbe, már nem élünk hiába. Rátok vár a lelkek sokasága, és mindazok, akikkel talákoztatok, akiket rátok bíz az Egyház, az Isten kegyelme — fejezte be homíliáját Palánki Ferenc megyéspüspök.

A szentelési szertartás következő mozzanataként – a főpásztor imára hívó felszólítása után – a mindenszentek litániáját térdelve énekeltek a jelenlévők, kérve a szentek közösségét, imádkozzanak azért, hogy ezt a jó elhatározást megvalósítsák papi életükben. A jelöltek arcra borultak az oltár előtt, annak jeléül, hogy meghalnak a világnak, és ezután csak az Istennek akarnak élni.





## PAP- ÉS DIAKÓNUSSZENTELÉS

Ezt követte az egyházi rend szentiségének lényegi része, a kézrátétel és a felszentelő ima. Az Egyházban a szent rendeket mindig kézrátétellel adták át. Ezt tanúsítja a Szentírás is, ahol láthatjuk, hogy az apostolok a Krisztustól kapott lelki hatalmat és küldetést így adták tovább. Megrendítő dolog arra gondolnunk, hogy a szentelő kézrátételek sorában a legelső helyen valamelyik apostol áll.

Az újonnan felszentelt Máté Péter és Szidor János diakónusokat liturgikus ruhába öltöztették, amelyeket a diakónusi szolgálatban viselnek majd. A stólát, a papi hatalom szimbólumát, még csak az egyik vállon átvette viselhetik, jelezvén, hogy a papi szolgálat teljességét még nem nyerték el. A liturgikus szolgálat közül a keresztelés, esketés, áldoztatás, igehirdetés, temetés lehet a feladatuk. Majd a diakónusok – a püspök elé térdelve – átvették az egyház nagy kincsét, az evangéliumos könyvet, jelezvén, hogy ezentúl feladatuk lesz az Örömhír felolvasása.

A diakónusszentelés után az áldozópap szentelése következett. A püspök atya közös imádságra szólította fel a híveket, majd Sziklai Dávid jelölt a főpásztor elé járult, aki kézrátételével és imádságával a papság szentségében részesítette őt. Ezután a jelen lévő papok is a szentelendő fejére tették a kezüket,

kifejezve, hogy küldetését a közösségükben fogja végezni. Megható pillanat volt ez, hiszen ők a tanárai, lelkiatyái, hitoktatói, barátai, akik imádságaikkal, tanácsaikkal és áldozatos szeretetükkel kísérték őt a szentelési oltárhoz.

Dávid atyát ezután beöltöztették a liturgikus ruhába, amelyet a szentmise bemutatása közben visel majd.

Ezt követte a krizmával való megkenés pillanata. Az olaj Isten áldásának és erejének szimbóluma, amelyet a püspök a nagycsütörtöki szentmise keretében áldott meg. Már az Ószövetségben is így kenték fel a királyokat, prófétákat, papokat, egyszóval az Isten által kiválasztott embereket. A különös lefoglaltság szimbóluma ez.

A felszentelt megkapta a főpásztortól a nép áldozati adományát, a kenyeret és a bort is, amelyből Krisztus teste és vére lesz, hogy mostantól kezdve naponta mutassa be a vérontás nélküli áldozatot az anyaszentegyházért és az egész világ üdvösségéért.

A szentelési szertartás utolsó mozzanatában a püspök atya békecsókot váltott az újonnan felszentelttel, majd Sziklai Dávid atyával együtt mutatta be Krisztus legszentebb áldozatát, a szentmisét.

*Kovács Ágnes*

*Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*



*A képen Szidor János diakónus*







# Jubiláló papokért imádkoztak a hálaadó szentmisén Nyíregyházán

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegyében a májusi papi rekollekció a papszentelések időszakának kezdete, amikor azzal a szándékkal mutatnak be szentmisét, hogy az ünneplő papokat köszöntsék. Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök május 22-én, a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya-társzékesegyházban mutatott be szentmisét, amelyen Bosák Nándor nyugalmazott debrecen–nyíregyházi püspök köszöntötte az ünneplő papokat, akik a következők: Kalapos József, a 70 évvel ezelőtt szentelt rubinmisés, Demeter Mátyás egri egyházmegyes és területünkön is szolgáló – a szentmisén jelen lévő – vasmisés (65 évvel ezelőtt szentelt), valamint Wutkowatz Károly, felszentelésének 50. évfordulóját ünneplő aranymisés nyugalmazott plébános. Az ezüstmisések között köszöntötte Palánki Ferenc megyéspüspök atyát valamint dr. Krakomperger Zoltán és Babály András plébánosokat.

Palánki Ferenc megyéspüspök homíliájában visszaemlékezett a diakónusszentelésére, amely 26 évvel ezelőtt éppen ezen a napon, Szent Rita ünnepén történt.

Majd gondolataival az ebben az évben szintén jubiláló Bíró László püspök ezüstpüspöki évfordulójára emlékezett. Bíró

netét hangsúlyozta, amely arra hív, hogy Jézus által, az Ő erejében bízva teremjünk gyümölcsöket. A jézusi tanítvány az istenkapcsolatában különbözik minden más embertől. Ez a többlet ad erőt ahhoz, hogy a közfelfogással szemben is mer beszélni, az árral szembe úszni, kockáztatni. A ta-

Majd a püspök atya – visszatekintve az elmúlt 25 év papi szolgálatára – elmondta, a gonosz sokszor megkísérti az embert, elsősorban a rosszkedvűséggel, szomorúsággal, ezzel azt üzenve, hogy nem érdemes küzdeni. De a kegyelem rávezet bennünket arra, hogy csak így, teljes szívvel és értelemmel érdemes kitaratni, továbblépni, mert Jézus nem a szomorúság, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta.

Az élet, a bőség, a gazdagság, a szeretet és a közelség Istene megtestesülésével egészen közel jött hozzánk, hogy merjünk bizalommal, félelem nélkül közel menni az emberekhez, hirdetni, hogy Jézus Krisztus él.

Kérjük a híveket, imádkozzanak papjaikért, hogy jó tanítványok, jó bárányok lehessenek, mert az a jó pásztor, aki tud jó bárány is lenni, követve Jézus Krisz-



Palánki Ferenc



Dr. Krakomperger Zoltán



Babály András



Wutkowatz Károly



Demeter Mátyás



Kalapos József

püspök úrral a Magyar Kuríron olvashatunk interjút; ebben a családfelirés egyházi vezető azt vallotta felszenteltségéről, hogy az nem távolságtartást jelent, hanem közvetlenséget. Palánki püspök atya hangsúlyozta: Jézus a megtestesült Ige, Isten közvetlen közelségének a megjelenítője. Akkor vagyunk igazán felszenteltek, ha merjük megjeleníteni Jézus közelségét.

„Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz” (Jn 15,6). A főpásztor a napi evangéliumot idézve kifejtette, Jézus nemcsak közel akar jönni hozzánk, hanem a szeretet közösségében eggyé akar válni velünk. „...Mert nálam nélkül semmit sem tehetek”. Jézus kijelentése a papi szolgálatot is meghatározza, hiszen a pap mindent csak Jézusban tehet, vállalva a Vele való személyes kapcsolatot, a jézusi tanítványságot.

Nem csupán vallásos embernek kell lenni, hanem tanítványnak. A megyéspüspök az Újraépítve című könyv üze-

níványság ismerve a hit és a bizalom is. Jézus kezében tart bennünket, biztat, hogy félelem nélkül, alázatban, engedelemben, jóságban merjünk élni, benne bízni, ráhagyatkozni.

tust, elvezetve bennünket az örök életre – fejezte be homíliáját Palánki Ferenc megyéspüspök.

Kovács Ágnes

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

## Sík Sándor: Misék

Ó nyárelő sokünnepű hava,  
Papszentelések édes évszaka!  
Évforduló minden vasárnap.  
S az öreg pap, kit kézvezetni várnak  
Főlkent fiak, barátok, unokák:  
Vállán érzi az Apostol kezét  
Ó páratlan primiciák!  
Ezüstmisék, aranymisék!

Első mise! Te zsenge nász!  
Megérkezés s elindulás.  
Koszorú, min a tövises is rózsák,  
Egy percben átélt örökkévalóság.  
Kelyhedre vár a bárány és a farkas,  
A még nem-született csodák.  
Hozd a kenyeret, prédikálj, ne hallgass!  
Ó egyetlen, örökös ifjúság.

Ezüstmise, férfiak ünnepe!  
Eljárt az élet forró közepe,  
Sürög az ember, korhamvazta fővel,  
A munkából is ima lesz idővel.  
Haszontalan szolgálak vagyunk:  
A szerelemből megmaradt a hűség;  
Ezüst hajakkal Téged szomjazunk,  
Ezüst igazság, ezüst egyszerűség.

Aranyos alkony: aranyáldozat!  
Dús délutánra hűs napáldozat.  
Reszket a kéz, a fáradt szív is reszket,  
De tartja még és emeli a Kelyhet.  
Ami közel volt, milyen messze van!  
És ami messze volt, milyen közel!  
Ennyi telt tőlem, - te tudod, Uram,  
Öreg szolgálodat most bocsássad el!



## Ferenc pápa első apostoli látogatása magyar földön

Ferenc pápa romániai apostoli látogatása második napján, június 1-jén a magyarság egyik legfontosabb Mária-kegyhelyére, Csíksomlyóra érkezett, ahol a hagyományos

pünkösdszombati búcsúk helyszínén, a Kis- és Nagysomlyó-hegyek közötti nyeregben található Hármashalom-oltárnál mutatott be szentmisét.

A pápalátogatáson egyházmegyénk területéről is több ezren vettek részt. A következő oldalakon képekben, reflexiókban emlékezünk a közműlt legnagyobb eseményére.

## CSÍKSOMLYÓ EREJE



Ki hitte volna, hogy egyszer a pápalátogatás helyszíne lesz az az évezredes magyar kultuszhely, az a középkortól

eleven búcsújáróhely, Mária oltalmazó palástja, a világ magyarságának krisztusi köntöse, amelyre a hatal-

masok sorsot vetettek; Csíksomlyó, a vándorfecske fészke, ahová az anyaországból sokáig csak vágódhattunk, ahová a székelyek, csángók is csak titkon járhattak sírni, de amely a rendszerváltás óta öt kontinens magyarságának nemzetegyesítő, boldog találkozóhelye, újra megtalált anyai öle.

Micsoda erő működik ebben az örök-meleg fészkek-ölben! Honnan ez az idő és tér korlátait legyőző vonzás? Hogy lehet, hogy nemzedékek végeláthatatlan sora nem fárad bele a zarándoklatok sokszázados folyamába? Óriási, sokmillió körmenetté egyesül a Kárpát-medencén belüli és kívüli nemzet, s most végre ebbe az évezredes processzióba test szerint is becsatlakozik Szent Péter apostol 266. utódja. Éppen az a pápa, akitől talán kevésbé vártuk, hiszen egy másik földrész szülötteként



alig hallhatott Csíksomlyóról. Ám tapasztalnia kell, hogy – bár a százéves Romániában – ezeréves szent magyar földre lép. Ő az első pápa, aki Assisi Szent Ferenc nevét választotta, hogy a szegények és elhagyottak testvére legyen. Jelenléte tehát szavak nélkül is kifejezi szolidaritását a megalázott és kirabolt, a hazájából, jogából is kiforgatott magyarsággal. Együtt jön velünk Csíksomlyó Csillagához. Vele záródokolunk a Szentlélek Mátkájához, egy ugyanolyan szép tavaszi napon, mint amikor a legendás Tolvajos-tetői ütközetben (1556) a találékony, már akkor is évszázadok óta búcsújáró székelység – Isten segítségével – megvédte a katolikus hitét az erőszakos térítőkkal szemben. Most is ez a feladat, és most is számítunk a Szentlélek és Mária „birodalmas erejére.”

Amikor pedig a magyar katolikusok milliói között egy ilyen ritka vendéget is ide vonz ez a szent hely, akkor még inkább kirajzolódik az isteni szándék, felsejlik az üdvtörténet teljes folyamata. Isten összegyűjti szétszóródott választott népét Mária karjai közé. A birodalmak útkereszteződéseire feszített nemzet a piéta anyai ölében a feltámadás gyógyí-



tó csodáját éli át: az elárult, kigúnyolt, megalázott nemzet sebeivel is élet-erősen, megdicsőülten és termékenyen tér haza. Most már végérvényesen ebben

a magyar sorsban osztozik a Szentatya is: Csíksomlyó ereje benne is teljesedik.

*Keresztesné Várhelyi Ilona*

*Fotó: Fodor András*

## ARANYRÓZSA A CSÍKSOMLYÓI SZŰZANYÁNAK

A legnagyobb magyar kegyhely aranyrózsát kapott Ferenc pápától 2019. június elsején

Ferenc pápa a Somlyó-hegy ölén, több száz magyarországi és romániai magyar pappal koncelebrálva mutatott be szentmisét, egy héttel pünkösd előtt. Erre az alkalomra a kegyzsobrot is felvitték a Hármashalom-oltárhoz. A román biztonságiak mindent megtettek azért, hogy az embereknek elmenjen a kedve a helyszínre való feljutástól. A zuhogó esőben és hatalmas sárban a nagy székelység kapuig felkapaszkodókat azzal állították meg, hogy a szektor, ahova szól a belépőjük, már megtelt. Csak aki mert arra gondolni, hogy oda szól a jegye, tehát nélküle még nem telhetett meg – jutott el a saját szektorába. De nagyon sok belépővel rendelkező zarándok maradt kívül a nem regisztrációköteles szektorokban. A szentmise kezdetére az eső elállt, a mise végére pedig a nap is kisütött.

A szentatya, aki az időjárási viszonyok miatt nem helikopterrel érkezett, hanem Marosvásárhelyről Korondon át autóval, nem ment át a tisztele-



tére állított hatalmas székelység kapu alatt sem. Rövidebb és valamivel sármentesebb úton jutott el az oltárig. A szentmise végén saját kezűleg helyezte el a Szűzanya lábánál az aranyrózsát. Azt a pápai kitüntetést, amelyet korábban királyoknak, főként királynőknek és az egyház érdekében kiemelkedően nagy feladatokat vállaló személyeknek adományoztak. Az utóbbi időben már magánszemélyeket nem, csakis a nagy nemzetközi zarándokhelyek Mária-szobrai, kegyképei tüntetik ki ezzel az ajándékkal. A somlyói Szűzanyának adott aranyrózsa egyedüli az egész Kárpát-medencében. Ez az elismerés a viharos időket megszenvedett kegyhelynek, a kegyhelyre „hazajáró” székelység, csángó és anyaországi Mária-tisztelő, hívó magyar népnek szól.

Köszönjük, Szentatya, a megerősítést! Mi is szív-  
ből kérjük, „tartsd meg, Isten, szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját...!”

*Szöveg és fotó: Fodor András*

# Reflexiók Ferenc pápa erdélyi látogatásáról



A szentmise előtt, amikor hosszas gyaloglás után, ázva-fázva, sárakadályokon átcsúszkálva, mint egy vesztes sereg, megérkeztünk a nagy-somlyói erdő alján kialakított szektorunkba, szemközt a Kis-Somlyó, a jól álcázott Hármashalom-oltárral együtt még felhőben volt. A felhő a Bibliában Isten jelenlétének bizonyosságát jelenti. Az ószövetségi események párhuzamaként a Tábor-hegyén is felhőből hangzik az isteni szó: „**Őt hallgassátok!**” (Mk 9,7) Most földi helytartójára várunk a magyar Tábor-hegyen. Már sokan vannak, és még mindig jönnek...

A viharverte tömegben önkéntes szervezőket alig látni, a biztonsági ellenőrzés elmarad, a szektorbeosztás fölöslegesnek bizonyul. Ennyire rossz időjárás – a jelek szerint – nem szerepelt a forgatókönyvben. Csak a legelszántabbak jutnak el a kijelölt szektorunkba, a többiek megállnak, ahol tudnak. Kakukkfű, zsálya; a természet illatáldozata tölti be a levegőt. A nyereggel határos erdők lezárva, a román egyenruhások behúzódnak a fák alá. Katonai sátrak takarják a kápolnákat a Kis-Somlyó tetején, az oltár mögötti területre senki sem mehet. Új utakat vágta a hegyoldalba, mély sebeket az ősgyepbe. Ezt az áldozatot is meghozza a természet a történelemért.

+ + +

Jó, hogy korábban jöttünk. Pedig kicsit morgolódtunk, hogy közelebbre is engedhették volna a buszokat ebben a cudar időben. De bizony, erre a néhány órányi adventre szükségünk van a szentmise előtt. A várakozás a hegyen már imával, énekléssel telik. Az esőkabátok szemellenzőitől és az esernyőktől nem sokat látunk, pedig – a szervezők kérésének megfelelően – nincsenek nemzeti zászlók, templomi lobogók, tábla is alig. Fegyelmezett ez a vert sereg. Olyan magyaros...

Az oltár mellől jól hallani a tájékoztatást, az imádságok vezetését. Végre egy megfelelően hangosított templom! Ahogy vékonyodik a felhőzet, egyre jobban kirajzolódik ez az ezer év alatt beimádkozott hatalmas katedrális, amelynek hajója véletlenül épp a Kárpát-medencét formázza.

A felajánlásra előkészített adományok bemutatása meghatóan emlékezetes: a székely népviseletbe öltözött hétagú család maga is az életerő jelképe. A kenyeret a Kárpát-medence magyar gazdáinak búzáiból sütötték. A legisztább erdélyi forrásvíz, a legnemesebb bor, parajdi sókristály és a többi adomány gyö-

nyörű szimbolikával fejezi ki: itt most az oltárra helyezük az Istentől kapott, a magyarság által megbecsült kincset: magát az erkölcsi fogalomként meghatározható Erdélyt. Kár, hogy ezt a felemelően nemes egyszerűséggel kibontott, mély szimbolikát Ferenc pápa még nem hallhatta, de talán szavak nélkül is értette.

+ + +

A felhő lassan oszlik, az eső is alábbhagy. Érkezik a pápa. Alul – a szélesre hasított új úton – érkezik a pápamobil. A mi szektorunkig, ha akart volna, akkor sem tudott volna feljönni a sártengerben. A látványt is inkább a kivetítőkön lehetett figyelni. Feltűnt mosolytalan fáradtsága. Később értettük meg, hogy ez a rossz idő talán azért kellett, hogy helikopter helyett körülautózza Székelyföld szívét. Hazafelé a korondi árusok ujjongva mesélték, hogy mindnyájuk, de még a portékájuk is pápai áldásban részesült. A szomszédos falvak értesítették egymást, így az otthon maradtak mind a keskeny út mellé tódultak, és érintésnyire haladt el köztük a Szentatya. Helyükbe jött. Mi meg a helyszínen lestük a kivetítőt. Nem az, hanem a belső látás és a szentmise közössége mutatott belőle többet. Személyében Szent II. János Pál





érintését is hozta, mint székellyföldi látogatása ígéretének beteljesítőjét, és mint egykor bíborossá szentelőjét. Hallhattuk beszédéből példaképét, Szent Ignác első követőjét, Faber Szent Pétert is, aki – a naivitásig menő egyszerűséggel – a béke és kiengesztelődés hirdetője volt. Ferenc pápa is az irgalmasság evangéliumát terjeszti mindenhol, legszívesebben a szegényeknek, a megvetetteknek. Most az erdélyi magyaroknak.

Már az úton, a buszban is sok mindent megtudtunk róla. Azt is, hogy az igazság és a hatalom viszonya egész életében foglalkoztatta. Ha a kettő nem is jár együtt, és a hatalom elnyomja az igazságot, akkor is az igazság győz. Csíksomlyón nem erről, hanem a román-magyar együttélésről beszélt, de szavainak széles és mély háttere volt. Ilyen mondatok árulkodnak erről: „*Ez a nép a szenvedések közepette sem fárad el keresni az élet vizének a forrását, ahol a remény új erőre kaphat.*” Tudjuk, miért, mégis sajnáltuk, hogy a ’magyar’ szó alig fordult elő beszédében, még a miseruha emblémáján is lefedték a magyar nyelvű jelmondatot. Lehet, hogy éppen ezért mi kissé másként értettük a zarándokltról szóló mondatait: „*Zarándokolni azt jelenti, hogy, mint nép, hazatérünk... Zarándokolni annyit jelent, hogy hiszünk az Úrban, aki hozzánk jön,*

*és közöttünk van, előmozdítva és ösztönözve a szolidaritást, a testvériséget, a jó utáni vágyat, az igazságot és az igazságosságot. Jelenti a küzdelemre való elköteleződést is... Zarándoklatunk során ne azt kutassuk, hogy mi lehetett volna (és nem lett), hanem inkább azt, ami ránk vár, és nem odázhajjuk el.*” Jakubinyi György érsek rövidre cenzúrázott, de nagy tapssal fogadott köszönőbeszéde az egyházi diplomácia nyelvén érezte a magyarság kettős kisebbségi létének bizonyultságát.

+++

A Szentatya programja szigorúan pontos időbeosztást követelt. Alighogy nagy nehezen felértek az áldoztatók a szektorunk alsó sarkához, máris fordulniuk kellett vissza. A teli torokból énekelt himnuszok és a napsütés már a távozó pápát búcsúztatták. Közben megszáradtak rajtunk a ruhák, a mise után áldozhatunk is, és a hosszú úton a buszokig már vidáman, a történelmi esemény résztvevőinek büszkeségével állapítottuk meg: minden viszontagság ellenére, vagy éppen ezek árán, Erdélybe és a lelkünkbe megérkezett a nyár.

Keresztesné Várhelyi Ilona  
Fotó: Fodor András







## Találkozásom Ferenc pápával

*„A kegyhelyek az ünnep és az ünnep-  
lés, a könnyek és az esdeklések helyei.  
Édesanyánk lábához járulunk, szinte  
szavak nélkül, hogy így az ő szemével  
láthassuk magunkat, és hogy tekinte-  
tével elvezessen Ahhoz, aki »az Út, az  
Igazság és az Élet« (Jn 14,6).”*

Ezek Ferenc pápa szavai, amelyek megerősítettek a valóságos találkozásban Vele és a Csíksomlyói Szűz Máriával, akihez Ő is jött.

Mit jelent találkozni? A találkozást a várakozás, készüllet előzi meg, amely életünk egy nagyon fontos ajándéka. Ezért kell megtanulnunk szépen várakozni. Mert csak egy szép készüllet teszi nyitottá a szívet, hogy abban a percben ott legyen és befogadja a csak ott jelenlévő ajándékokat.

A megérkezés előtt mindnyájan nagyon sokféle üzenetet hallottunk, olvastunk a pápalátogatásról. Csendben, szavak nélkül, de szívemben érdeklődéssel néztem újra és újra az arcát, fáradt alakját: vajon Ő mit tud erről az egész helyről, mit gondol, mit érez most. A jelenléte, a nagyon mélyen átgondolt, árnyalataiban is rendkívül világos Istenhez vezető beszéde magával ragadott.

Ez a találkozó Ferenc pápával róla szólt, de rendkívül szerény, csendes jelenléte, Istenre figyelő szentmiséje tovább mutatott, tovább vitt „...Ahhoz, aki »az Út, az Igazság és az Élet...«” Akinek a küldetésében jött, és akinek az üzenetét elmondta nekünk.

A szentmise végén a megfáradt, segítséggel haladó pápa néhány méterrel ment el mellettem, és megkaptam a nekem szóló üzenetre a koronát. Éreztem, hogy amely az emberiség életének, az Egyház, Erdély terhei mind-mind a válán, a szívében, az imájában nyugszik. Ment tovább, és vitt magával bennünket, lehet, hogy fáradtan, meghajoltan, de megy és viszi súlyos, nehéz terhét.

Nagyon kicsinek éreztem magam. Hétköznapi életem panaszai semmivé váltak, terhem, mint egy üres hátizsák megmozdult a hátamon. Ennyit tudok és ennyit kell nekem is tenni. Vinni a magam és mások terhét, haladni az ismert



és ismeretlen utakon, elfogadni, akik mellém állnak. Imádságban, Istenbe kapaszkodva elviselni, akik a békének, a szeretetnek, a jószágnak, az emberségnek iskolájába még nem iratkoztak be, még zárva a szívük a Mester előtt, ahol az élet egyetlen igazi iskolájában mindnyájan igazi tanítvánnyá válhatunk.

Az igazi tanítványság az a bátor elindulás, amely kockáztat ha kell mindent, de a krisztusi úton, az Ő szavára, az Ő akara-

ta szerint. Beszédének utolsó mondatával Ferenc pápa így indított bennünket:

*„Aki kockáztat, annak az Úr nem okoz csalódást. Járjunk az úton, járjunk együtt az úton, és engedjük, hogy az Evangélium legyen az a kovász, amely képes áthatni mindent, és képes megajándékozni népeinket az üdvösség örömeivel.”*

*Felföldi László  
általános püspöki helynök  
Fotó: Fodor András*



## Dobos Dániel a Bartók Világverseny idei győztese

„Zenei képességekkel valamilyen szinten minden gyermek rendelkezik, a különbségek azonban hatalmasak lehetnek. A zenére való fogékonyság szintén mindannyiunkra jellemző, de csak kevesekre oly mértékben, amilyen mértékben a zenei tehetségekre hatnak a hangok már egészen kicsi koruktól kezdve.”  
(Dr. Gyarmathy Éva)

A Debrecenből induló Dobos Dániel a *Drumul Dracului* című művével nyerte meg a Bartók Világverseny és Fesztivál zeneszerzői fordulóját. A győztes művet több mint kétszáz szerző darabja közül választotta ki a rangos zsűri. Dániel már több elismerésben is részesült az elmúlt években. Milyen tehetségnek lenni? A fiatal zeneszerzővel – akinek édesapja Dobos Mihály, a Szent Anna-székesegyház kántor-karnagya – Zsirosné Seres Judit sajtóapostol beszélget.

A szűk családi körömben mindenki zenével foglalkozik. Ez a közeg erősen befolyásolta az érdeklődésemet. Bár kis-koromban voltak ugyan álmaim, hogy majd katona, tűzoltó vagy éppen állatorvos leszek, de végül mindig a zenénél kötöttem ki. A család először talán kissé kételkedve fogadta, hogy zeneszerző szeretnék lenni. Idővel aztán, mikor látták,

hogy teljesen komolyan gondolom a komponálást, ők is megnyugodtak.

A családom támogatása elsősorban a zenei és emberi formáló hatásukban volt fontos számomra. Míg a komolyzenei érdeklődésem egy részét édesapámtól szereztem meg, addig a nővéreim által ismertem meg több, számomra kedves, könnyedebb műfajt. Ezek mellett az iskolai zeneszerzés koncertekre mindig eljöttek, ami nekem sokat jelentett, és nem utolsósorban a művekről is hasznos kritikával láttak el.

*A szép hangzásra a zenei tehetségek már egészen fiatal korukban rendkívül érzékenyek. Az édesapja orgonajátéka, a templomi közeg, ahol ő szolgál, mennyire tette nyitottá gyermekként a zene iránt?*

Talán meglepő, ha azt mondom, hogy eleinte inkább taszított és nem vonzott a templomi közeg és annak zenéje. Eb-

ben azonban inkább a gyermeki dac volt a meghatározó, sem mint a valódi érdektelenség. Ahogy telt az idő, kezdtem jobban látni annak az előnyeit és hatásait, hogy hosszú időn keresztül rá-látásom volt apukám kántorkodására és a Szent László-kórus tagjaként az egyházi kóruséletre is egyben. Mikor kiderült rólam, hogy komponálni szeretnék, egyből rengeteg javaslatot kaptam a kórustagoktól azzal kapcsolatban, hogy milyen zenét írok. Ez engem cseppent sem zavart, ugyanis bár sok mindenfelé érdeklődve fordulok, foglalkozni végül csak azzal szoktam, ami tényleg megragadja a fantáziámat. A zenei ösztönzések, melyek innen származnak, azonban csak az utóbbi egy évben kezdtek komolyabban gyökeret verni a fejemben.

*Zeneszerzői munkájában a későbbiekben szeretne majd az egyházzenevel is foglalkozni?*

Rövid és hosszú távú terveim között is szerepel, hogy igényes, kortárs, minőségi szakrális zenét írok. Mindamelllett, hogy rendkívül gazdag forrásanyag rejtőzik a több mint 2000 év alatt felgyülemlett egyházzenei gyakorlatban, ez

ennél többet is jelent nekem. Szerintem hallatszik, hogy ha egy szerző életének meghatározó eleme a hit. Nem lesz tőle se rosszabb, se jobb. Csak más. Én pedig pont ezt a kis eltérést szeretem a zenében. Hadd mondjak erre egy példát.

Szakrális zenével foglalkozni majdnem olyan, mint amikor az ember imádkozik. A zeneszerzői munka egy fontos része, hogy a megzenésítendő szövegeken elmélkedjek. Ilyenkor nem csak a szöveg konkrét tartalmát keresem, nem csak a szimbólumokat, hanem az önazonosságot is a saját életemmel. Ez egyfajta kommunikáció Istennel. Akiknél ez hiányzik, azok valószínűleg nem fognak alkotni ebben a műfajban, ha pedig mégis – bár legyenek a legminőségibb művek –, nem fogják közelebb vinni az ember lelkét Istenhez.

**A sikerek, hangversenyek, vizsgák, vagy ha akadtak kudarcok, mennyire terelték újra az alkotómunka felé?**

Ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretném, vagy egyáltalán nem sikerül, először mindig próbálok rájönni az okára. A sikeres kimenetelű dolgok általában pozitívan hatnak, serkentik a munkakedvem, sok távlat megnyílik általuk. Ha valami éppen csak hogy nem sikerül, még annak is örülök; ilyenkor tudom, hogy most keményebben kell dolgozni, illetve, még nem oldottam meg a felmerülő problémát. Idővel ez is meghálálja a befektetett energiát. Az abszolút kudarc első pillanatban senkinek sem kellemes, persze a legjobb szándék és akarat mellett is becsúsznak tévedések. Az ilyen helyzetek viszont lehetőséget nyújtanak arra, hogy az ember valamit teljesen újra gondoljon, egészen a kezdetektől építse újra a dolgokat, és olyan tapasztalatokat szerezzen, amiket talán máshogy nem lehet megkapni. Személy szerint már mindhárom helyzeten átesem, mindenből igyekeztem a saját testi-lelki épülésem javát szolgálni.

**Egyedi jegyeket mutató szerzeményeit hallgatva felmerült bennem, hogy zenei ismeretekkel rendelkező emberek a célközönsége. Komolyzenét kedvelőknek komponál, akik hallják, értik, értékelik az alkotásait? Szükség van az érzelmekre, hogy hatni tudjon a közönségre?**

Nem szeretem meghatározni, hogy egy adott zene csak és kizárólag kinek szólhat. Egy darab annak fog mondani valamit, aki veszi a fáradságot, és va-



lóban odafigyel rá. Nemcsak fél füllel, háttérzajként hallgatja, hanem koncentráltan. Ehhez nem kell zenésznek lenni; ez inkább arról szól, hogy megéljük-e az adott pillanatot. Hagyjuk, hogy a hangok kiváltsanak bennünk valamit. Minden zenének vannak hatásai, melyeket a hallgatóságra gyakorolnak. Ezek a hatások legtöbbször érzelmek formájában fejtik ki hatásukat, mivel ezek a legdirektebb megnyilvánulásai a zenének, de előfordulhatnak ennél finomabb esetei is. Természetesen nem azt mondom, hogy teljesen figyelmen kívül lehet hagyni, hogy ki a célközönségünk. De minden auditív folyamat hasonlóan működik, és képes kiváltani akár zeneileg iskolázatlan emberekből is azt, amit egy képzett zenészből.

**Az akarat, képzelet, fegyelem, emlékezet, folyamatos tanulás és gyakorlás meghatározza, hogyan játsszák majd koncerten a műveit? A tökéletességre törekvés közben fontos a nyugalom, biztonság, fesztelenség, mielőtt a közönség elé lépnek az előadók? Jelen van a próbákon?**

Amennyire csak lehet, igyekszem részt venni a próbákon. Ez majdnem mindig az előadónak és nekem is hasz-

nos. Nekik azért, mert a felmerülő kérdéseket hamar megtudjuk vitatni, nincsenek vargabetűk, az első találkozástól tudunk kommunikálni, hogy hogyan alakuljon egy előadás.

Másrészt én is tanulok ezekből a folyamatokból: itt szembesülök élesben azzal, hogy amit kitaláltam, milyen mértékben működik, mit kell változtatni ahhoz, hogy megvalósulhasson az elképzelésem. Ezekre a tapasztalatokra alapozva később vannak olyan hibák, amiket már nem követek el. Minden előadó más. Van, aki a tökéletességre törekszik, valaki csak szeretne egy jót zenélni. Ami valószínűleg közös bennük, az annyi, hogy szeretnék a darabhoz hozzátenni a saját gondolataikat, érzéseiket. Ezt általában örömmel veszem, hiszen az alkotó és az előadó együtt sokkal többre képesek, mint külön-külön. Azonban, ha nagyon eltér az általam megadott iránytól a felfogása, akkor kérem szoktam, hogy ragaszkodjon jobban a leírtakhoz.

**Már a magyar zeneszerzők között tartják számon. Mekkora felelősség ez?**

Számomra nagy megtiszteltetés fiatalon egy ilyen nagy tudású, kreatív





szakma tagjának lenni. Nem mindig könnyű ezzel együtt élni, hiszen az elmúlt hónapok eredményei más nézőpontba helyeznek engem. Könnyebben kapok figyelmet, jobban nyomom követik, hogy mivel foglalkozom, azonban ez nem szabad hogy szorongást váltáson ki bennem. Eddig is legjobb tudásom szerint gyakoroltam a mesterséget, és ezután is szeretnék a maximumon teljesíteni. Azért írok zenét, mert szeretem, amit csinálok, ezen pedig – akármennyi elismerés vagy kudarc is ér – az ezzel járó felelősség vagy következmények sem változtathatnak.

**A zeneszerzésnek is van egy szakmai része, ami tudást igényel. Hol tart most ebben? Mi a titka a zenéjének?**

Nem igazán létezik konkrét recept arra, hogyan kell zenét írni. Vannak elképzeléseim, elméleteim arról, mitől jó egy zene, de ezek annyira szubjektívek, hogy kár volna megosztani bárkivel. Úgyis mindenki mást gondol erről az egészből. Idén fogok diplomázni a zeneszerzés mesterszakon, egy ötéves szakaszát fogom lezárni az életemnek most májusban. Sokat változott a gondolkodásom, fejlődött az ízlésem. Ennek az alakulásnak azonban jobb esetben sosem lesz vége. Ezt jelenti kreatívna lenni. Olyan, mint egy áramlat. Vannak kisebb-nagyobb nyugvópontok, amikor hátratekintünk, megnézzük, mennyit haladtunk, de fogalmunk sincs, mikor érkezünk meg az utunk végcéljához. Én azt hiszem, hogy nem rég léptem rá egy ilyen áramlatra, jelenlegi tudásom szerint 2020 júliusáig biztosan el fog vezetni, aztán, hogy onnan hogyan tovább, majd kialakul.

**A zene egyfajta kifejezőmód; szinte mindent ki lehet fejezni a hangokkal. Valóban olyan ez, mint a matematika?**

Valóban nagy a hasonlóság. Nagyon sok jelenség, akár még elnevezés is van a zenében, amely rokon vagy azonos a matematikával vagy a számítástechnikával. Sok mai komponista keresi ezeket az analógiákat, és kódol át egyenleteket vagy használ algoritmusokat a munkája során. Továbbá rengeteg kutatás bizonyítja, hogy a zene sok iskolai tárgyat könnyebbé tud tenni a gyerekek számára, ügyesebben veszik az akadályokat, akik zenével is foglalkoznak. Erre az egyik legjobb példa a Kodály-módszer.

**A tanítvány számára a tanár szemé-**

**lyisége meghatározó. Ön rátalált a tanáraira, akik segítettek a zeneszerzővé válásban?**

Egytől egyig meghatározó volt számomra valamennyi oktatóm. Érdekes, hogy a Jóisten mindig akkor hozott tanárváltást az iskolában, mikor éreztem, hogy a saját életemben is változás következik be, és nem tudom, hogyan tovább. Ha valaki megreked egy dologban, egy új nézőpontot jelentő egyén sokat tud lendíteni a problémán. Ez azért lehetséges, mert egy külső szemlélő olyasmit is észre fog venni, amin én átsiklom, mivel már hozzászóltam. A külső kontroll ebben a szakmában különösen fontos dolog.

A jól időzített váltások aztán katalizátorai is voltak mindannak, amiktől ma az vagyok, aki. 2-2 tanárom volt/van a szakközépiskolában és a zeneakadémián is, körülbelül mindegyiküknél 2-3 évet tanultam, mégsem egyformán befolyásolták a fejlődésem. Mindegyiküktől tudtam valami olyat tanulni, amit csak tőle lehet személyesen elsajátítani. A szakmához tartozó tárgykból is voltak változások, így sikerült több nézőpontból is elsajátítani a zeneszerzői fogásokat.

**Az iskolában, ahol tanít, már a valódi tehetségek bontogatják a szárnyaikat. Kihívást jelent egy tehetséges embernek tehetséges gyerekekkel foglalkozni?**

Magát a tanítást tekintve nagyon élvezem, hogy gyerekekkel foglalkozhatom. Mindenki más és más, és bizony nem könnyű egyensúlyt találni sem a személyiségük, sem a képességeik között. A szolfézsórákon ez még viszonylag könnyen is megy. A zenetörténet órák már keményebb diónak bizonyultak. Megszerettetni 13-17 éves kamaszokkal, vagy akár csak érdeklődést kelteni bennük több száz éve halott, régi zeneszerzők és zenéjük iránt emberpróbáló feladat. Szerencsére mindig van pár érdeklődő diákom, akik sokat kérdeznek, ezzel nekem is új lendületet adnak az órákon.

**A Zeneakadémia önt büszkeségei közé sorolja, rendkívül tehetséges tanítványaként tartja számon. Megerősítés, visszaigazolás az intézmény részéről, hogy jó úton halad? Megtalálta a saját útját?**

A Zeneakadémia jelenleg nem csak Magyarországon, hanem Közép-Európa

egyik legjobb zeneművészeti egyetemének is számít egyben. Az a tény, hogy ők elismerően szólnak rólam, mint diákjokról, számomra óriási elismerés. Külön öröm, hogy támogatnak abban a zenei gondolkodásban, stílusban, amelyet képviselek. Az egyetem és így a szakma támogatása nélkül – bármennyire is akarnám – nehezen tudnék boldogulni a magyar zenei életben. Így viszont úgy fejezem be a mesterképzést, hogy a legnagyobb támogatottságot élvezem, amelyet csak el tudok képzelni.

**Milyen feladatok várnak önre a közeljövőben?**

A Bartók Világverseny hozott magával nem kevés felkérést. Minden befejezett művet szinte napokon belül egy új megrendelés vált fel. Kaptam például a Zeneakadémiától egy megbízást egy kórusmű írására, amely majd a Kodály Zoltán születésnapja alkalmából rendezett koncerten fog bemutatni az egyetem Alma Mater kórusa. Valamint a 2020-as Nemzetközi Bartók Kórusverseny szervezői is megkerestek, hogy írjak egy kompozíciót a verseny megnyitójára. A vokális zene mellett a hangszeres kompozíciók sem kerülnek parkoló pályára. Több olyan nemzetközi verseny is lesz az elkövetkezendő esztendőben, amire szeretnék pályázni. Terveim között van még a doktori képzés elvégzése. Pár fiatal zeneszerző barátommal tervezünk egy koncertsorozatot, amelyen különböző egyházzenei hangszeres és vokális szóló és kamara művek is szerepelnének. Izgalmas időszaknak nézek elé; remélem, legalább annyira fogom élvezni, mint az eddigi feladatokat. Egy Bartók-idézettel szeretném alkotói hitvallásom összegezni:

*„Erősen hiszem és vallom, hogy minden igaz művészet – a külvilágból magunkba szedett impressziók – az „élmények” hatása alatt nyilvánul meg. Aki fest egy tájképet, csak hogy éppen tájképet fessen, aki ír egy szimfóniát, csak hogy éppen szimfóniát írjon, az legjobb esetben is nem egyéb jó mesterembernél. Nem tudok másképpen művészeti terméket elképzelni, mint alkotója határtalan lelkesedésének, elkeseredettségének, bánatának, dühének, bosszújának, torzító gúnyjának, szarkazmusának megnyilatkozását.”*

Zsirosné Seres Judit  
sajtóapostol

# CSODÁK MÁRPEDIG VANNAK

Debrecenben elhelyezték a sorianói Szent Domonkos-kegykép másolatát

Talán sokan nem tudnak a mennyei csodaraktárról. Mindannyiunk feladata, hogy hirdessük az evangéliumot, amit Isten ránk bízott, mert minden embernek szüksége van arra, amire neki szüksége van. A Jó pásztor ismer bennünket, Ő tudja a legjobban, mi az, ami boldoggá teszi életünket. Szent Domonkos nagyon sokszor kieszközli ezt, amely tapasztalat, nem pedig teória. Csodák márpedig vannak, és gyermeki hittel, nem pedig kételkedve kell efelé közeledni, mert az akadály lehet annak, hogy megkapjuk.

Meghitt, ünnepi hangulat vette körül a sorianói Szent Domonkos-kegykép másolatának a megáldását május 24-én, a debreceni Szent László domonkos templomban (Füredi út 6.).

A hosszas előkészületi munkák után mindenki izgatottan várta a megáldás pillanatait, hiszen nem akármilyen képről van szó. A sorianói Szent Domonkos-kegyképet maga Szűz Mária adta 1530-ban az olasz településen található kolostor egyik szerzetesének, György testvérnek, kérve, hogy a főoltár fölött legyen elhelyezve, és a hívek tisztelettel vegyék körül. Azóta számtalan csoda történt nemcsak a kegykép előtt, hanem annak más-más országban elhelyezett másolatai előtt is, kérve Szent Domonkos közbenjárását.

A Domonkos-rend debreceni közössége kiemelten foglalkozik az életvédelemmel: preferálja a természetes családtervezés módszereit, a lelki adoptálás imamozgalomban kilenc hónapon keresztül fohászknak az abortálásra ítélt gyermekek megszületéséért és családjukért, és most még előbbre mennek, hiszen segítséget ajánlanak a meddő pároknak, a gyermekük egészséges születését kérőknek e természetfölötti módszer útján.

Az élet kezdetéért szóló fohászokon túl viszont más-más testi-lelki betegségek megszűnéséért szóló kérések is meghallgatásra találtak már a szent közbenjárására a világ számos templomában elhelyezett kép előtt.

Mostantól Debrecenbe is várják a gyógyulni vágyókat. A gyermekáldásért fohászkozó Szent Domonkos-övet is kérhet a közösségtől, amelynek viselése folyamatosan emlékezteti majd imaszándékára és arra, hogy érte Szent Domonkos és az egész rend imádkozik. A Szent Domonkost ábrázoló, immár debreceni kép másolatát a város neves festőművésze, Potyók Tamás készítette.

Az ünnepi szentmisét Górski Jacek OP plébános mutatta be, a homíliát Tokodi László OP atya tartotta, aki mindjárt bevezetésként elmondta, különlegesnek

tartja a kép elhelyezését övező ünnepet, hiszen Debrecen olyan város, ahol a képeknek nem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget. Az egész kicsit intimnek, gyermetegnek tűnik, talán vannak, akik azt kérdezik, mit akarunk mi egy képpel. A kereszténységre is mondhatjuk – a szó pozitív értelmében azt –, hogy kicsit gyermeteg, mivel a legkisebbek még hisznek a csodákban. Nekik nem kell magyarázni, hogy az mit jelent. Amikor ők valamiért imádkoznak, olyan bizalommal kéri a Jóistent, hogy számukra nem kérdés, megtörténik-e, vagy sem, amit kérnek –, emlékeztetett Laci atya a bizalommal teli életkorra.







László atya meghitt gondolatai után az Apostolok Cselekedeteiből idézett: „A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt. Egyikük sem mondta vagyonát sajátjának, mindenük közös volt ... Nem akadt köztük szűkölködő” (4,32; 34a). Sokszor a közös gondolkodás nem annyira egyértelmű a szerzetesi közösségekben, családokban. A szerzetes itt egy érdekes képet alkalmazott elmélkedésében, amellyel a földi javaktól az isteni javakra irányította a figyelmet.

Majd hangsúlyozta, hogy a közösségvezetőnek sokszor nincs könnyű dolga, amikor el kell osztani a javakat úgy, hogy mindenkinek jusson, hogy kövessék az őskeresztények által megvalósult ideált. Jézus Lukács evangéliumában így szól Péter apostolhoz: „Ki a hű és okos sáfár, akit ura szolgálói fölé rendelt, hogy ha eljön az ideje, kiadja részüket az élelemből? Boldog az a szolga, ha megérkeztek ura ilyen munkában találja” (Lk 12,42-43). Szent Domonkos sokat gyakorolta életében ezt az intézőséget, a közös dolgok kiosztását, hogy abból mindenkinek jusson, úgy, ahogy kinek-kinek szükséges. Egy érdekes történet szerint a Szent Domonkos közösségéhez tartozó János testvér furcsa dolgot tesz. Nem hajlandó szegénységben élni – mint ahogy azt a rend regulája megkívánta volna –, és útiköltséget követelt. Ekkor Szent Domonkos leborult, megsiratta, és 12 dénárt adott neki a közösből. A többiek nem kaptak semmit, János kapott. Egyenlőtlenül osztotta el Szent Domonkos? Lehet. De a domonkos közösségnek érdekes jellemzője az is – amely Szent Ágoston regulájában is megtalálható –, hogy mindenki annyit kap, amennyi neki szükséges, és ez lehet több, vagy kevesebb. Nem vagyunk egyformák, és ezt nagyon fontos tudnunk. Ne akarjunk olyan egyenlőséget, amely megvalósíthatatlan. Mindenki egyedi, és a jó intéző, mint a jó pásztor, ismeri a rábízottakat.

Szent Domonkos is ismer bennünket. Vannak gyengébbek, erősebbek, akaratosabbak, türelmesebbek, akiknek több csoda kell, vagy akik kevesebbrel is beérik. Mindehhez ez a kegykép egy eszköz, hogy bennünket a mennyei és földi Egyház nagy közösségének kincsei felé irányítson. Egy a szívünk, lelkünk Jézus Krisztusban. Szent Domonkos pedig nagyon jól intézi a dolgainkat. Ő csak



A képet Potyók Tamás festőművész és Tokodi László OP atya leplezték le

intéző, kiosztja a mennynek, Istennek a kincseit, kinek-kinek azt, amire szüksége van. A mennyei csodaraktár telis-tele van mindenféle kincsel, és Szent Domonkos alig várja, hogy osztogassa.

Feladatunk, hogy mi is legyünk intézők, osszuk szét az Igét, hívjuk fel a figyelmet arra, hogy lehet imádkozni, és vannak, akik közbenjárnak értünk. A szentekkel való egység, az egész Egyházhoz való tartozás nagyon fontos számunkra, hiszen nemcsak mi vagyunk, hanem a szentek is itt vannak, és cselekszenek.

Szent Domokos sok esetben közbenjár; mi is kezdjünk el imádkozni má-

sokért, önmagunkért, kérve az ő segítségét, aki már sokszor bizonyította azt, hogy az imának nagy ereje van. Osszuk ki ingyen azt, ami az Istené, mert ingyen kaptuk, és ingyen is adjuk.

A szentmisén a zenei szolgálatban közreműködtek a debreceni Svetits Gimnázium diákjai.

Az imameghallgatásokról értesítést kér a Szent Domonkos-rend, 4024 Debrecen, Füredi út 6., [sorianoisztdomonkos@gmail.com](mailto:sorianoisztdomonkos@gmail.com)

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

# A GYÓGYULÁSRA VÁRÓKNAK A TERMÉSZETFÖLÖTTI SEGÍTSÉG LEHETŐSÉGÉT IS AJÁNLIJÁK

A Szent Domonkos-képről Tokodi László OP atyával beszélgettünk

Szent Domonkost ábrázoló képet helyeztek el a debreceni Szent László domonkos templomban május 24-én. A rendalapítót ábrázoló eredeti középkori kép az olasz Soriano Calabro domonkos kolostorában található, amelyhez több száz csoda fűződik. Különösen gyermekáldásért, gyermek egészséges születéséért imádkozó édesanyák fohászai találtak meghallgatásra a szent közbenjárására. Csoda övezi nemcsak az eredeti képet, hanem annak a különböző országokban elhelyezett másolatait is. A kép történetéről, a kezdeményezés körülményeiről, tervekről a Debrecenben szolgáló Tokodi László OP domonkos szerzetes atyát kérdeztük.

A hagyomány szerint a képet Szűz Mária ajándékozta 1530-ban – 20 évvel a rendház alapítása után – a Sorianoóban lévő domonkos kolostornak. Azt követően számos csodás gyógyulás, ima-meghallgatás övezte történetét. 1530-ban jegyzik az első csodát, amelynek sora azóta is tart. Ugyan a képet most fogjuk elhelyezni templomunkban, de a Szent Domonkoshoz szóló fohász meghallgatását már itt a közösségünkben is megtapasztalták. Vannak olyan szülők, akiknél orvosilag igazolt meddőséget állapítottak meg, és – a szent közbenjárását kérve – ikreik születtek. A világ számos országában elkészítették már a kép másolatát, hogy imádkozhassanak előtte. De nem a kép teszi a csodát, hanem a hit.

**A Spanyolországban született Szent Domonkosnak nagy kultusza van nemcsak hazájában, hanem más országokban is. Hogyan született a merész ötlet, hogy Debrecenben is terjesszék közbenjárásának hathatóságát?**

Magyarországon még nincs erre a célra elhelyezett Szent Domonkos-kép. A Debrecenben szolgáló lengyel származású Górski Jacek OP plébános hozta magával ennek hagyományát szülőhazájából, és én is ott találkoztam e kultusszal a tanulmányaim során. Lengyelországban három közösségben is szolgálnak olyan domonkos apácák, akik klauzúrában élnek (elzártan, csak a kolostoron belül mozognak, és állandóan imádkoznak), és ezzel a küldetés-sel is foglalkoznak. Kérésre elküldik az

imákat és az ehhez tartozó domonkos öveket. Ők sok-sok csoda visszajelzését kapták már imameghallgatásokról.

**Ahogy említette, a Szent Domonkoshoz fordulók egy övet is kapnak. Ez mennyire szorosan tartozik a közbenjáró imához?**

Az öv viselése – a kép tisztelete mellett – szintén évszázados hagyományként van jelen. Maga a kép és az öv is egy szentélmény; emellett fontos a hit erőssége. Akkor fejt ki igazán a hatását, ha valaki hittel imádkozik, anélkül nem működik. Ez az öv Szent Domonkosra emlékezteti viselőjét, aki közbenjár érte Istennél. Az öv viselhető az imádság ideje alatt, vagy egész nap. Régen a nők a derekukra kötötték, hogy mindig emlékeztesse őket a szándékukra.

Kérésre övet küldünk, felírjuk a közbenjárást kérő nevét, hogy a közösség és az egész Szent Domonkos-rend – nővérek, szerzetesek és testvérek – imádkozhassanak érte. Tehát senki nem lesz egyedül a közbenjárást kérő imában.

**A Domonkos-rend debreceni közössége különösen is foglalkozik az élet védelemével, a természetes családtervezéssel. Most még előbbre mennek, hiszen segítséget ajánlanak a meddő pároknak mind természetfölötti, mind pedig a természetes módszerek útján. A rend küldetése az életvédelem?**

Tulajdonképpen minden szerzetes-közösség, a keresztény egyházak az evangéliumi életet, vagyis az élet védelmét, örömét hirdetik. Szent Domonkos 1215-ben azért alapította meg a szer-



zetesrendet, hogy felszámolják az eretnekségeket, vagyis minden olyan tévhitet, ami Krisztus evangéliumával ellentétes. A prédikátorok vállalták azt a szolgálatot, hogy megkeresik azokat az embereket, akik helytelenül gondolkodnak – akár a hit, vagy morális értékek kérdésében –, és az értelmi ráhatás ajándékának segítségével, észérvekkel felverteve, valamint a kegyelem hathatós erejével meggyőzik őket.

Napjainkban már nem igazán beszélünk eretnekségről; az evangéliumellenességet a halál, az önzés, a bűn kultúrája stb. jelenti. Ez ellen tennünk kell! Éppen ezért hirdetjük az élet igenlését és az ebből fakadó örömet. Az élet nem a mi kezünkben van, nem ember hozza létre. A teremtő Istentől ered, mert Ő maga az Élet. Ne akarjunk olyan dolgokat tenni, ami nem a mi feladatunk. A gyermek ajándék, nem lehet kikényszeríteni.

A lombikbébi-program természetellenes, hormonkezelései megterhelik a nő szervezetét, nem beszélve arról, hogy a megfogant életek között szelektálnak.





A mesterséges megtermékenyítésnél a gyermek nem természetes úton, a szülők szerelméből fogan, hanem laboratóriumi körülmények között.

„A Katolikus Egyház az élet védelme mellett teszi le a voksát a fogantatás pillanatától a természetes befejeződéséig. A lombikbébi programmal az a probléma, hogy nem a férfi és a nő természetes kapcsolatában fogan meg az élet, ráadásul pluszmegfogások is történnek mesterséges körülmények között. A többi embriót vagy lefagyasztják és félreteszik, vagy elpusztítják. A mesterséges megtermékenyítés nem elfogadható a Katolikus Egyház számára.” (Veres András, az MKPK elnökének a válasza a Magyar Nemzetnek adott interjújában)

**Ebben szeretne segíteni a domonkos közösség?**

Igen. Egyrészt természetfeletti úton, az említett közbenjárás imával, másrészt olyan természetes családtervezési módszernek, a ciklus csodájának ajánlásával, amelynek köszönhetően már szintén sok élet fakadt.

Az orvostudomány is érthetetlenül áll azelőtt a tény előtt, hogy ma minden ötödik pár meddőséggel küzd. Fizikailag egészséges emberekről van szó, az orvosi diagnózis nagyon sok esetben negatív, de mégsem sikerül a foganás. Akkor mi az oka a meddőségnek? Nagyon jól tudjuk, hogy a betegségek 80%-a pszichoszomatikus, vagyis lelki eredetű. Itt is ez a probléma áll fenn. Talán észre sem vesszük, de a bennünk feszülő harag, a megbocsátás hiánya, egocentrikus élet, erőszak stb. is ezt okozza. De beszélhetünk a helytelen táplálkozásról, környezetszennyezésről, ami szintén a bűn következményeként akadályozza a gyermekáldást.

**Hogyan segít ebben a domonkos plébánia?**

A gyermek ajándék; mi a csendet adjuk hozzá. Ez azt jelenti, hogy segítünk kapcsolatba kerülni Istennel, aki az életet adja. Fontos, hogy a gyermekáldásra váró édesanya megnyugodjon, letegye a terheit, békére találjon. Itt az elfogadás, a nehézségek elengedésének megtapasztalása nagyon fontos, ami már a gyó-

gyulás útjára terel. Sokszor a görcsös akarás is gátolja az édesanya szervezetét abban, hogy létrejöjjön a foganás. Lelki beszélgetésekre is adunk lehetőséget, amely után felszabadul az ember.

**Mire számítanak a kép elhelyezésével, mik a távlati tervek?**

Várjuk a meddő párokat, családokat, a gyermeküket váró édesanyákat, hogy imádkozzanak. Egész nap van erre lehetőség, a templom mindig nyitva áll. Imádkozhatnak a családtagok, szülők, nagyszülők, testvérek is ezért a szándékért.

A meddő párok igen nagy száma serkent bennünket arra is, hogy céltudatosabban odafigyeljünk a természetes családtervezés módszereinek (Billings ovulációs módszer, Creighton-módszer, ezen belül a NaPro-technológia) megismertetésére. Olyan klinikát szeretnénk létrehozni a Domonkos-rend támogatása alatt, ahol a NaPro-technológiát alkalmazzák.

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

## A CIKLUS-CSODA

Sajtótájékoztatón is bemutatták a sorianói Szent Domonkos-kép másolatát, a kétnapos debreceni ÉletÖröm Szent Domonkos Családi fesztivál programjait, valamint az élet védelmében, az életigenléshez kapcsolódó természetes családtervezés módszerét, a ciklus-csodát a Szent László domonkos plébánia II. János Pál-termében.

Lukács Krisztina, a Magyarországi Billings Központ igazgatója elmondta, a Billings ovulációs módszert 1953-ban fedezte fel az ausztrál Billings orvos

szerint sok primitív törzs önmagától ismerte fel ezt a tudást, és idősebb asszonyok szertartásos keretek között tanítják a fiatal lányokat és virágfüzért készíte-



Balról: Kovács Ágnes sajtóreferens, Tokodi László OP atya, Lukács Krisztina, dr. Szegedi Lilla, Bíró Polgár Mariann

házaspár, új korszakot nyitva a családtervezés történetében. A módszer, 99%-os hatékonyságú, az 1% emberi hiba tényező. Erénye, hogy a világon a legmegbízhatóbb és legegyszerűbb módszer, így megtanulása és az alkalmazása is egyszerű. Alapja az a tudományosan bizonyított tény, hogy a méhnyakban a tüszőérés ideje alatt nyák termelődik, és ez az egyetlen specifikus jel a női szervezetben, amely előre jelzi az ovulációt, így lehetővé teszi a termékeny időszak kezdetének pontos felismerését.

A módszer egész világon elterjedt, több mint 100 országban működnek Billings-központok. Az egyedülálló világszervezet központja Ausztráliában van, amely önkéntes alapon működik, mert alkalmazásához nincs szükség semmilyen eszközre. A megfigyelésekről táblázatot készítenek, de az írástudatlan népek, pl. az afrikai törzsek asszonyai virágfüzért alkalmaznak.

Vannak nők, akik a fatörzsbe karcolják ezeket a jeleket. A néprajzkutatók

nek. Egy kúszónövényre a menstruáció alatti napokon piros virágokat fűznek fel, aztán a korai terméketlen időszakban száraz ágakat, amikor pedig megjelenik a termékeny nyák, akkor levélkéket, és a csúcs napot, az ovuláció napját, vagyis a ciklus legtermékenyebb napját egy különlegesen szép virággal illetik, majd ismét száraz ágakat fűznek fel. Ezeket a jeleket a nő a hajában hordja a nap folyamán, hogy ezzel is tudatosítsa magában és társában, hogy aznap mi történik, este pedig felfűzi a fűzérre, és kívülről a kunyhó ajtaja fölé helyezi, hogy amikor a férje hazajön, akkor lássa, hogy a nő hol tart a ciklusában. Ha pl. már sok gyermekük van, akkor a termékeny időszakban tartózkodnak a házaselettől, és másképp fejezik ki a szeretetüket.

Indiában, Kínában ez a módszer segíti a családokat. Szent Teréz anya nők ezreinek tanította meg a módszert. Amikor Indiában a kalkuttai nyomornegyedekben három év alatt 30 ezer-

rel csökkent a születendő gyermekek száma, az indiai kormány hivatalosan is elismerte ezt a módszert. Kínában a 80-as évek sterilizáló és abortuszkampányának kísérletei idején John Billings felajánlotta a módszer oktatását, és néhány éven belül, 1995-től államilag is elismerték ezt, amit az egészségügyi minisztérium koordinál.

(Magyarországi Billings Központ, 4400 Nyíregyháza, Pásztor u. 5. web.: [www.billings.hu](http://www.billings.hu); e-mail: [info@billings.hu](mailto:info@billings.hu))

Dr. Szegedi Lilla a Creighton-módszerről beszélt, amely a Billings házaspár által felfedezett alkalmazást továbbfejlesztve, szintén a méhnyak-nyák megfigyelésén alapszik, és a várandósság elérésére, illetve elkerülésére szolgál.

Itt már táblázat formájában történik ennek rögzítése. A szakember részletesen is bemutatta a táblázat elkészítését, majd hangsúlyozta, hogy erre épül a NaPro-technológia, vagyis ez egy helyreállító orvosi gyógyászatot jelent, amellyel a meddő párokat vagy a termékenységet gátló rendellenességeket gyógyítják. Még jelenleg csak Budapesten vannak orvosok, akikhez a három hónapos megfigyelés után a táblázatot eljuttatják. Debrecenben már hárman oktatják ezt a módszert. Alkalmazhatja egyedülálló nő a menopauza alatt is, hiszen a táblázat a nőgyógyászati egészség figyelemmel kísérésére, menstruációs szindrómára, meddőség kivizsgálására, hormonális eltérések gyógyítására is alkalmas.

### ÉLETÖRÖM SZENT DOMONKOS CSALÁDI FESZTIVÁL

A kép megáldását kísérőrendezvények is követték. Az ÉletÖröm Szent Domonkos Családi Fesztivált május 25-én, szombaton a Nagyerdei Állatkertben, valamint 26-án, vasárnap – a Főnix Rendezvényszervező Kft.-vel karöltve – a Kölcsey Központban tartották.

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye  
Fotó: Szabó Dávid





# SZENT DOMONKOS SORIANÓI KEGYKÉPE

A Sorianóban található kolostor a kezdetektől fogva szigorúbb rendi fegyelemben élő kolostorként működött, ahol négy domonkos szerzetes élt: három pap és egy segítő testvér, ez a minimális létszám szükséges egy kánonilag jóváhagyható kolostor megalapításához. Az imaórákat éjszaka is végezték, ahogy a nagyobb kolostorokban általában.

1530-ban a kis kolostorban Domenico Galiano atya volt a prior. Szeptember 14-ről 15-re virradó éjszaka, körülbelül három órával napfelkelte előtt az ott élő Lorenzo testvér, amikor az imára harangozott, bement a templomba, hogy előkészítsen mindent a reggeli imádsághoz. Abban a pillanatban, amikor elkezdte meggyújtani a főoltár gyertyáit, a halvány fénynél három nemes hölgy jelenlétére lett figyelmes. A testvér nagyon meglepődött, hogy ebben az órában a bezárt ajtók ellenére nőket lát a templomban. A legnemesebb kinézetű hölgy azonban nem hagyott időt számára a gondolkodásra. Hozzá közeledve megkérdezte:

- Ki a védőszentje ennek a templomnak?
- Szent Domonkos – bizonytalanul és gyanakodva válaszolt a szerzetes.
- Van itt valamilyen képe a szentnek? – kérdezte a hölgy.
- Nincs, csupán ez! – mutat a testvér az apszis kövér freskójára.
- Jól van, akkor vegyék ezt. Vigyék el az előjáróhoz, és mondjátok meg neki, hogy a főoltár felett helyezze el.

Ekkor a nemes hölgy a testvér kezébe adott egy tekercest, és eltávozott a másik két hölgygel a templom sötétjébe.

Lorenzo testvér elfutott a priorhoz, és elmondta neki, mi történt, majd átadta a tekercest. Észrevéve a testvér nagy izgalmát, a két másik atya is odafutott, hogy megtudják, mi történt. Galiano atya széthajtotta a tekercest, amelyen Szent Domonkosnak a szépen megfestett képe található. Meglepetten és elragadtatva szaladtak a domonkos testvérek a templomba, a három hölgyet keresve. A főoltáron még égő gyertyák finoman megvilágították a templom főhajóját, de az teljesen csendes és üres volt. Mindenütt keresték őket, de mindhiába. Körültekintően ellenőrizték az összes zárat az ajtókon, és mindegyiket gondosan bezárva és érintetlenül találták. A templomon kívül érdeklődtek a hölgyek után, de ott sem látott és hallott róluk senki. Az istenfélő szerzetesek nem tudták, milyen módon és kitől kérjenek magyarázatot az esetről.

A következő éjszaka Szent Katalin megjelent az egyik domonkos atyának, és felfedte neki, hogy a három hölgy, akiket Lorenzo testvér látott, a Boldogságos Szűz Mária, Szent Mária Magdolna, és ő maga, Alexandriai Szent Katalin.

Forrás: [www.domonkosok.hu](http://www.domonkosok.hu)



## IMA SZENT DOMONKOSHOZ

*Ó, csodás reménység, melyet halálos órán a körülötted siránkozókra hagytál, amikor megígérted, hogy halálod után megsegíted a testvéreket.*

*Teljesítsd Atyánk, amit megígértél, és segíts rajtunk szószólásoddal!*

*Ki a testi betegségek gyógyításában oly csodálatosan tündököltél, Krisztus kegyelmével gyógyítsd meg beteg lelkünket!*

*Teljesítsd Atyánk, amit megígértél, és segíts rajtunk szószólásoddal.*

*Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek.*

*Teljesítsd Atyánk, amit megígértél, és segíts rajtunk szószólásoddal.*

*Imádkozzál érettünk, Szent Domonkos Atyánk!*

*Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire.*

*Könyörögjünk!*

*Urunk, Istenünk, segítse Egyházadat Szent Domonkos Atyánk példája és tanítása. Ő, aki oly kiválóan hirdette Igazságaidat, mindenkor jószágos közbenjárónk legyen.*

*Krisztus, a mi Urunk által. Ámen*



# NEKÜNK IS MEGTÖRT KENYÉRRÉ KELL VÁLNUK, MINT KRISZTUS TESTÉNEK

Palánczy Ferenc megyéspüspök gondolatai az Eucharisziáról

*2020 szeptemberében Budapesten rendezik meg az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust, amelyre tematikus évek készítenek fel bennünket. A NEK-tek!-Veletek! elnevezésű 2. előkészületi év a Krisztus-központú közösségek megerősítését célozza meg.*

*Ennek jegyében a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye programsorozatát indította a debreceni Megtestesülés-templomban, ahol havonkénti rendszerességgel találkoztak a különböző közösségek Tóth László plébános szervezésében. A programsorozatot május 4-én Palánczy Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök zárta, aki előadást tartott a Krisztussal való találkozásról és szentmisét mutatott be.*

A megyéspüspök bevezető gondolataiban utalt az 1938-as budapesti eucharisztikus kongresszus jelmondatára: *Eucharistia vinculum caritatis – Az Oltárszentség a szeretet köteléke* –, és hangsúlyozta, ez a kötelék hozza létre a Krisztus-központú közösségeket, amelyben mindenkinek van helye, szerepe. Az eukarisztia, a szentmise nem egy magáneseemény, privát dolog, nem baráti társaságok találkozója, hanem nyilvános jelenlét, amelyre minden ember meghívást kap. Ebben a hitközösségben kell, hogy eggyé váljunk, mint ahogyan énekeljük az előző budapesti nemzetközi esemény himnuszában: *forrassz eggyé békességben...*

Az egység Isten nagy ajándéka. Ugyanabból a kenyérből, Krisztusból eszünk, aki létrehozza és fenntartja a közösséget. A püspök atya a Bárka közösség alapítójának, Jean Vanier-nak „A közösség” című könyvében olvasta, hogy a misszionárius – aki hittanórát tartott a kanadai indián gyerekeknek – egyik alkalommal azt mondta, hogy aki a kérdésére elsőként válaszol, ajándékot kap. Erre a gyermekek kört alkottak, megbeszéltek a választ, és egyszerre kiáltották ki a megoldást. Nem tudták volna elviselni, ha egy kiemelkedik közülük. Milyen szép ez a kép! Nálunk általában mindenféle területen versenyeznek a gyerekek. Jé-

zus Krisztus szeretetajándéka arra tanít bennünket, hogy nekünk nem különbnek kell lennünk a másik embernél, hanem olyan szentnek, amilyen szent maga az Isten. Ez saját erőből nem megy; az élet kenyere, vagyis maga Jézus Krisztus táplálja ezt bennünk.

Nem az önmegvalósítás kell hogy lebegjen a szemünk előtt, hanem az a szeretet, amelyben én másokért akarok élni, együttműködve az isteni kegyelemmel. Benedek Elek Édes anyaföldem című könyvében olvassuk: „*A diák az a semmi, amiből minden lehet*”. Isten bennünket a semmiből hívott elő, irgalomból létezését ajánlott nekünk, és meghívott, hogy a minden legyünk, amely nem más, mint az Eukarisztia életünkben való jelenléte, amely örök dolgokat ad.

**A világ számára te csak valaki vagy, de Valaki számára Te vagy a világ**

Jézus végtelen távlatokat nyitott számunkra, és nem szabad engedni, hogy





a tapasztalataink, környezetünk, az evi-  
lági rossz összezugorítsa ezt. Kell,  
hogy legyenek vonatkozási pontok  
az életünkben. Ebben a legnagyobb  
segítséget a szentségimádás adja.  
A püspök atya azokra a pontokra irányí-  
totta a figyelmet, amelyre oda kell figyel-  
nünk a szentségimádáskor: amikor letér-  
delünk az Oltáriszentség előtt, megvalljuk  
a hitünket, hogy abban a kicsiny kenyér-  
ben a végtelen Isten van jelen. Ezzel azt is  
kifejezzük, hogy senki és semmi más előtt  
nem térdelünk le, csak Jézus Krisztus  
előtt hajtunk térdet, aki – a végtelen hatal-  
mát feladva – közénk jött, hogy megmu-  
tassa Isten szeretetét, aki értünk adta Fiát.  
*A világ számára te csak valaki vagy, de Va-  
laki számára Te vagy a világ* – folytatta a  
főpásztor gondolatmenetét. Isten úgy sze-  
ret téged, hogy érted adta egyszülött Fiát.  
Istennek a végtelenséget kellett átlépni,  
hogy ember legyen, tudjon szenvedni,  
velünk községet vállalni, azért, hogy itt  
maradhasson. Bennünk van a vágy, hogy  
velünk legyen. Az emmauszi tanítványok  
így kérték őt: „Maradj velünk, Urunk...” –  
és Ő örökre itt maradt a kenyér és a bor  
színeiben, az Oltáriszentségben. Amikor  
letérdelünk az Eukarisztia előtt, megmu-  
tatjuk azt is, hogy szabadok vagyunk az  
isteni jelenlétben, és éppúgy Ő ad értel-  
met az egész világegyetemnek, csakúgy,  
mint a legkisebb létező teremtménynek,  
ugyanígy az egész történelemnek, csak-  
úgy, mint a legrövidebb életnek. Minden-  
nek van értelme, mert Jézus Krisztus min-  
denkit megváltott. Barsi Balázs ferences  
szerzetes atya mondja: *„Körülnézünk a  
világban, és azt látjuk, hogy minden rossz,  
erőszak és szeretetlenség uralkodik még  
bennünk is. De akkor felmutatom Krisz-  
tust, és minden rendben van, mert itt van  
velünk az Úr, és minden a helyére kerül.”*  
Azért szükséges a szentségimádás, hogy  
erőt merítsünk, feltöltődjünk szeretettel,  
igazsággal, békével, mert aki előtt letér-  
delünk, az nem tipor el bennünket, hanem  
végtelen jóságában alakít, formál és ké-  
pessé tesz az Istennel való egységre és az  
egymással való közösségre.

## A szentségimádás a lelkiis- meret iskolája

Ezután Palánki püspök atya Joseph Ratz-  
ingernek, a későbbi XVI. Benedek pápá-  
nak, az „Isten közel van hozzánk – Az  
Eucharisztia az élet középpontja” című  
könyvéből Szent II. János Pál pápát

idézte: *„A szentségimádás a lelkiismeret  
iskolája. Krisztus eljön a szívünkbe, és  
meglátogatja testvéreinek lelkiismeretét.  
A szentségimádás tehát hitünket kifejezi,  
hogy Jézus Krisztus a világ Ura, itt van,  
és közben hagyjuk, hogy hasson ránk,  
hogy meglátogassa a lelkiismeretünket.”*  
Majd a szerző így folytatja: *„A lelkiis-  
meret eltompulása kiskapu az erőszak szá-  
mára, amely elpusztítja a világot.”* Ha  
elkezdjük magunkat felmenteni, hogy  
valamilyen vétségünk nem is olyan nagy  
bűn, vagy hogy a másik megérdemli,  
hogy megítéljük stb., ez belevisz egy-  
fajta erőszakosságba, szeretetlenségbe.  
Isten a szeretet. Ha behelyettesítjük a  
szavakat, akkor, ha szeretetlen vagyok,  
istentelen vagyok, istentelenül viszony-  
ultam másokhoz. A szentségimádás  
helyre teszi a lelkiismeretünket, hat ránk.

## A szentségimádás az egy- más iránti szeretetünk iskolája

A fent említett kötetben Szent II. János  
Pál arra is figyelmeztet, hogy ne sajnál-  
juk az időt az imádásra, mert az a fele-  
barát iránti cselekvő szeretet iskolája is.  
Szent Ágoston erről így fogalmaz: *„Az  
idő alatt, míg imádkozunk, feltöltődünk  
olyan szeretettel, hogy képesek leszünk  
Istent önmagáért, egymást pedig Istenért  
szeretni.”*

## A szentségimádás erőforrás számunkra

A szentségimádás, amellet, hogy hit-  
vallás, a lelkiismeretünk ébren tartása, a  
felebaráti szeretet iskolája, a szeretetünk  
megvalósulása és erőforrás számunkra –  
foglalta össze eddigi gondolatait a  
főpásztor. Balázs Béla egykori kaposvári  
megyéspüspök isteni napfürdőnek ne-  
vezte ezt az imaformát. Segít bennünket,  
hogy táplálja a hitünket, mint ahogyan a  
testünket is tápláljuk.

## Hitünk ne tapasztalatból, hanem a kinyilatkoztatásból induljon ki

Ha nem hiszünk a feltámadásban, akkor  
nem vagyunk keresztények. A kinyilat-  
koztatás szerint mindenki feltámad, csak  
van, aki az életre, és van, aki az örök  
kárhozatra. Amikor krízisbe kerül a hi-  
tünk, erről feledkezünk el, és tudásun-

kat, megtapasztalásunkat, érzéseinket az  
isteni kinyilatkoztatás fölé helyezzük,  
amelyet Jézus Krisztus tett teljessé, hogy  
megtanítsa bennünket szeretni. Ezt a  
keresztén mutatta meg, amelyre az Atya  
válasza a feltámadás.

## A szenvedést nem kerülhet- jük el

Amikor Jézus az Írásra emlékeztette az  
emmauszi tanítványokat, így szólt: *„Va-  
jon nem ezeket kellett elszenvednie a  
Messiásnak, hogy bemehessen dicsősé-  
gébe?”* (Lk 24,26). Nekünk is így kell  
gondolkodnunk, azokat kell elszenved-  
nünk, amiket átélünk: ha bántás ér, meg-  
inog a hitünk, azt gondoljuk, Isten meg-  
büntetett bennünket. Szeretteink elveszí-  
tése is nagyon fájdalmas, de a fájdalom-  
ban és életünk minden napján, a világ  
végéig velünk van Isten. Sokszor a napi  
kudarcainkban, sikertelenségeinkben ne-  
hezen tudjuk ezt elhinni. Mennyire élő a  
hitünk? Mennyire tudjuk ezt elfogadni?  
Panaszkodunk, hogy elhagyott bennün-  
ket Isten, pedig benne élünk, mozgunk  
és vagyunk.

## Nézzétek, hogy szeretik egymást!

Önálló életvezetésre törekszünk, pedig  
Jézus azt mondja: nélkülem semmit  
nem tehettek, még rosszat sem. Varga  
László kaposvári megyéspüspök így  
fogalmaz: aranyhegy tetején üldögélő  
koldusok vagyunk. Nem vesszük ész-  
re, micsoda gazdagságban van részünk.  
A szentségimádás táplálja a hitünket,  
ami meghatározza a hitelességünket.  
*„Nézzétek, hogy szeretik egymást!”* –  
mutatott a keresztényekre Tertullianus.  
Hogyan mutatnak ránk ma a világban?  
– tette fel a kérdést Palánki püspök.  
Az istenhívők hitelességéről az Ószö-  
vetségben is olvashatunk utalást: *„Ezt  
mondja a Seregek Ura: Azokban a na-  
pokban egyetlen júdai ruhája szegélyét  
tíz különböző nyelvű ember fogja majd  
meg, és kéri: „Hadd menjünk veletek,  
mert hallottuk, hogy veletek van az Is-  
ten!”* (Zak 8,23). Mennyire látszik meg  
rajtunk, hogy minden nap magunkhoz  
vehetjük Őt, egyesülhetünk Vele? De  
azt tapasztaljuk, hogy nem figyelnek  
ránk, nem kapaszkodnak a ruhánk sze-  
gélyébe, és nem mondják, hogy velünk  
szeretnének lenni, mert látják, velünk  
van Isten.



Ezt csak hitelesen tudjuk megmutatni, amely a szentáldozásból, a Krisztussal való egyesülésből táplálkozik. A püspök atya figyelmeztetett, hiába vagyok napi áldozó, ha az nem látszik meg a viselkedésemen, az emberekkel való kapcsolatomon, a nyitottságomon, a kedvességemen, jóságomon. Halkan, szótlánul elviselem-e megbántottságomat, mint Jézus? Ha nem, akkor nem tudok ellenállni a kísértésnek, nem végeztem el az áldozás nagy művét. Magamhoz vettem ugyan Krisztus testét, de nem fogadtam Őt. Ezen dolgozni kell. A legszebb szentségimádásokat úgy lehet végezni, amikor már Jézus jelen van bennem, elbeszélgetek vele, elpanaszolom gondjaimat, nehézségeimet, örömeimet, beszélek azokról, akiket imáiban szeretetben hordozok. Ez megerősíti a hitemet, segít, hogy az életemet Hozzá igazítsam, az eseményeket a Vele való kapcsolatomban, az örök-kévalóság távlatából értékeljem. Ekkor majd úgy tudom szemlélni az életemet, hogy vele együtt nézem azt, és mindent Benne akarok átélni.

### Az imádság művészete

A szentmise a legszentebb áldozat, leg-szentebb imádságunk. A megyéspüspök

zárógondolatában a szentmiséről beszélt. Szent II. János Pál pápa egyik gondolata szerint olyan kereszténységre van szükségünk, amely mindenekelőtt az imádság művészetében tűnik ki. Az imádság nem szövegek elmondása csupán, hanem kapcsolat. A szentmise olyan imádság, amelyben az egész életünk mutatkozik meg. Bűnbánattal kezdődik, majd meghallgatjuk Isten ígését, szentáldozáshoz járulunk, részt veszünk a személyes áldozatunkkal az áldozati liturgiában, vagyis egyesülünk Krisztussal. A templom felépítésében is segít ennek folyamatában. Amikor szenteltvízzel keresztet vetünk, megtisztulunk: „*Hints meg engem, Uram, és megtisztulok, fehérebb leszek, mint a hó*” (Zsolt 51,9) – imádkozhatjuk a zsoltár szövegét a templomba való belépéskor. Az igeliturgiában megvilágosodik az értelmünk, mert meghalljuk Isten üzenetét, ami nekünk szól, mert Isten mindenkire szólni akar. A szentélyhez lépve pedig egyesülünk Istennel, aki nekünk ajándékozza önmagát.

Varga László püspök atya szerint az életünk szentmiséje azzal kezdődik, hogy „*A szentmise véget ért, menjetek békével!*” Amikor a pap bemutatja a szentmisét, és a hívek hozzáteszik a saját életáldozatukat, jelenvalóvá teszik Krisztus

áldozatát. Amikor pedig elindulunk a templomból, akkor Krisztus áldoz föl bennünket a hétköznapiakban, mert akkor már mi hozzuk meg az áldozatainkat, amit újra elhozunk a szentmisére. Ezért is imádkozzuk: „*Ő tegyen minket neked szentelt örök áldozattá*”. Jézus bennünket feláldoz. Nem azért, mert fájdalmat akar okozni, hanem mert azt akarja, hogy rajtunk keresztül jelenjen meg Isten országa. Amikor az Eucharisziát magunkhoz vesszük, ehhez kapunk igazi örök táplálékot életünk szentmiséjében.

Megtört kenyérré kell válnunk, mint Krisztus teste, hogy kioszthatók legyünk, ahogyan Krisztus szeretete is szétsztható. Nekünk is így kell megtörtönnünk. A törődés szó gyönyörűen kifejezi ezt. Amikor törődöm valakivel, az megtör engem, és megajándékozom őt a szeretetemmel, így növelem benne az életet. Jézus erre hív bennünket, hogy egy szeretetközösségben szolgáljuk egymást; legyen ennek meghívó ereje, hogy megérintsék a ruhánk szegélyét, mert hallották, hogy velünk van az Isten – fejezte be előadását Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök.

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye





*A ramocsaházi monstrancia  
az Oltáriszentséggel  
Bálint István harangozó  
és sekrestyés családjának  
istállójában, a jászol alatt,  
földbe temetve vészelte át  
a háborús napokat*

# Életük árán is készek voltak megvédeni az Oltáriszentséget

## A ramocsaházi harangozó család emlékei

Ramocsaháza temploma 1940–43-ig, háborús időkben épült a falu lakóinak összefogásával, Isten segítségével. Kriston Endre egri segédpüspök szentelte fel 1943. október 8-án, a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére. Akkor Marosvölgyi István atya volt az egyházközség plébánosa. A harangozói és sekrestyési teendőket Bálint István és felesége, Rozália látták el.

Ebben a háborús időszakban nagyon rossz idők jártak; hol németek, hol románok bejövetele töltött el bennünket félelemmel Ramocsaházán is. A templomban nem volt szentmise, de édesapám mindennap szétnézett, vigyázott a templomra, és szomorúan látta, hogy a torony ablakában a géppuska támadásra készen

áll. Egyre rosszabbra fordult a helyzet; lehetett hallani, hogy közel vannak a román katonák, és ahol csak járnak, nem kímélik a templomok értékeit sem. Ezt a szüleim is tudták, és féltették a templom különleges liturgikus tárgyait.

Éppen ezért édesapám és édesanyám együtt eltervezték, hogy éjszaka titokban

elmennek a templomba, összeszedik és otthon elrejtik a szentmise bemutatásához szükséges tárgyakat, szentelményeket. Tiszta zsákokat, terítőt vittek magukkal, és kezdték összeszedni az értékes dolgokat. De meglepődtek, mert a 14 éves nővérem – aki meghallotta, mire készülnek – utánuk ment a templomba. Édesanyám gyorsan a kezébe adott egy fekete táskát, benne a betegek olajával, majd arra kérte, vigye haza, vigyázzon rá, de erről senkinek ne beszéljen. Két zsák is megtelt a kelyhekkel, kereszttel, ezüst gyertyatartóval, oltárterítőkkel, miseruhákkal, és még a misekönyvet is magukhoz vették. Végül édesapám utoljára kivette a tabernákulumból a szentségtartót, benne a legnagyobb és legértékesebb kincssel, a legmértóságosabb Oltáriszentséggel, amely nem más, mint Urunk Jézus Krisztus a kenyér színe alatt, és elindultak hazafelé. Édesapám az Oltáriszentséget óvatosan a felső kabátja alá tette, és ahogy elmondta, a szívéhez szorította.

Amikor hazaérték, édesapám a tehénistállóban a jászol alá ástott egy gödröt, édesanyám pedig egy fedeles terményes ládába helyezte el a gondosan becsomagolt értékeket. Szüleim betették a ládát a jászol alá ástott gödörbe, raktak rá földet, és betakarták szalmával, akkor ugyanis éppen nem voltak állatok az istállóban. Akkor jutott eszükbe, hogy a táskát a betegek olajával – amelyre a 14 éves testvérem vigyázott – a háznál maradt. Ezen a napon is a szüleim a pincében várták, hogy elmúljon a veszély. Egyszer csak lépéseket hallottak, és nagyon megijedtek, amikor a pinceajtóban megjelent egy román katona egy tolmáccsal. A katona ráfogta a családomra a gépfegyvert, és kiabálta, hogy adják elő, amit hazavitték a templomból. Édesanyám tagadta, hogy bármit is tettek volna. A román katona még idegesebb lett, akkor a tolmács azt mondta a szüleimnek, mondják meg, hol vannak a tárgyak, mert megölik az egész családot. Kiderült, valaki meglátott bennünket, és elárulta, hogy hová vittük az értékeket. Ekkor – az isteni kegyelemnek köszönhetően – édesanyámnak eszébe jutott a fekete táskát, amit a 14 éves testvérem még a pincébe is magával vitt, annyira vigyázott rá. Édesanyám gyorsan elvette a testvéremtől a táskát, és a katonának nyújtotta, mondván ennyi van náluk. A katonának tetszett a táskát, mert azt aranszínű szállal varrt kétujjnyi szé-



*Kecskés Istvánné*





les kereszt díszítette. Ő valószínű, arany-nak gondolta, de nem tudjuk, valóban az volt-e. A katona a táskát elvitte, a kenetet pedig, ami ezüst dobozban volt, visszadobta édesanyámnak, és elmentek.

Elmúlt a veszély, és édesapám kérte az egész családot, hogy adjanak hálát a Jóistennek, mert megmentette őket. A pincében történekről senkinek nem beszéltek, még a tisztelendő úrnak sem. Hamarosan elhagyták településünket a román katonák is, és csend volt. Ekkor Marosvölgyi plébános úr azt mondta nagy örömmel édesapámnak: Pista bácsi, harangozzon vasárnap, mert szentmisét mutatok be a templomban a híveknek. Édesanyámnak meg azt mondta: Róza néni készítse elő az elvitt dolgokat, mert újra kell szentelni azokat. Édesanyám kimosta az oltárterítőt és a többi terítőt, a kimosható miseruhákat. Hála Istennek minden épségben maradt, sérülés nélkül került elő, pedig nem kevés ideig volt az istállóban a jászol alatt a földben. Édes-

apám a szentségtartót, a legméltóságosabb Oltáriszentséget előbb bevitte a házba, az asztalra tette, oda hívta három gyermekét, az Oltáriszentségre mutatott, és azt mondta: gyermekeim, itt van Jézus Krisztus, a Megváltó, aki meghalt értünk és feltámadt. Nagyon szeressétek, Ő is szeret minden embert. Ezután édesapám – újra vigyázva – szépen betakarva vitte vissza a templomba és az oltárra helyezte. Szólt a harang hívó szava, mentek a hívek a templomba, és akkor jelentette be a tisztelendő úr a híveknek, hogy mi történt. A hívek meglepődtek; örültek, mert azt hitték, hogy a román katonák mindent elvittek a templomból. Az atya újra megszentelt mindent, és elkezdődött a hálaadó szentmise, amelyben köszönetet mondtunk a Jóistennek, hogy megvédelmezett bennünket.

Negyedik gyermekként 1946-ban születtem, és ezt a szép, megható történetet nagyon sokszor elmesélte nekünk édesapám. Egyik alkalommal megkér-

deztem tőle, miért az istállóban a jászol alá rejtették el Jézust és az egyházi értékeket. Azt felelte, gyermekem, hát Jézus istállóban született, jászolba fektették, és ezért gondoltuk édesanyáddal, hogy ott jó helyen lesz.

Édesapám később sokat betegeskedett, és 61 éves volt, amikor visszavette a lelkét a Teremtő.

Korábban minden első vasárnap – és most, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve – többször van szentségimádás templomunkban. Amikor visszateszi a plébános az Oltáriszentséget a tabernákulumba, és mi énekeljük: „készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani”, édesapám szavai és a régi családi történet jut mindig az eszembe.

Van egy szép házi oltár az otthonunkban, naponta többször ránézek a keresztre, Jézus Krisztusra, és elmondom, Jézusom, én nagyon szeretlek Téged.

Kecskés Istvánné  
Ramocsaháza

## Ez a gyönyörű ima tanúsítja Pietrelcinai Szent Pio atya mérhetetlen szeretetét az Eucharishtiában jelen levő Jézus iránt

**Pio atya számára nagyon fontos volt a szentmise bemutatása és a szentáldozásban való részesülés. „Egyszerűbb lenne a világnak a Nap nélkül léteznie, mint szentmise nélkül” – mondta egyszer.**

**Mélyen hitt abban, hogy Jézus valóban jelen van – testével és vérével, lelkével és istenségével – a szentmise ünneplésekor. Ez a hatalmas ajándék mély és tartós szeretetet gyújtott a szívében Isten iránt. „A misék alatt elemészt az Isteni Szeretet tüze. Az arcom olyan, mintha égne” – mondta.**

**Pio atya az alábbi, saját maga által írt imádságot mondta a szentáldozást követően. Az ima visszaadja a lelkipásztor szilárd hitét abban, hogy Jézus jelen van az Oltáriszentségben, és megmutatja Pio atya vágyát, hogy Jézus örökre a szívében maradjon.**

*Maradj velem, Uram, mert szükséges, hogy velem légy, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled.*

*Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van a Te erődre, hogy ne essek el annyiszor.*

*Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem, és nélküled értelmetlen és reménytelen a létem.*

*Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom, és nélküled sötétségben vagyok.*

*Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem a Te akarodat.*

*Maradj velem, Uram, hogy halljam a hangodat, és kövessélek.*

*Maradj velem, Uram, mert még jobban akarlak szeretni, és mindig Veled akarok lenni.*

*Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek Hozzád.*

*Maradj velem, Uram, mert bármilyen szegény is a lelkem, azt kívánom, a Te számodra a vigasz helye, a te szereteted fészke legyen.*

*Maradj velem, Jézus, mert már késő van, és a nap lenyugvóban, múlik az élet. Közeledik a halál, az ítélet, az örökkévalóság.*

*Meg kell újítanom az erőmet, hogy ne álljak meg útközben, ehhez szükségem van Rád. Félek a sötétségtől, a kísértésektől, a szárazságtól, a keresztől, a szenvedésektől. Óh, mennyire szükségem van Rád, én Jézusom, a számkivetés éjszakáján!*

*Maradj velem, Jézus, mert az élet sötétségében – annak minden veszedelmével – szükségem van Rád.*

*Segíts, hogy felismerjelek, úgy, mint tanítványaid a kenyérszegéskor, hogy a szentáldozás legyen a világosság, amely eloszlatja a sötétséget, az erő, amely fenntart engem, és egyetlen boldogsága szívemnek.*

*Maradj velem, Uram, mert halálom óráján is Veled akarok lenni, ha nem a szentáldozásban, legalább kegyelmedben és szeretettedben.*

*Maradj velem, Jézus, nem kérem isteni vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, csak a te jelenléted ajándékát kérem. Óh, igen, ezt kérem Tőled!*

*Maradj velem, Uram, egyedül Téged kereslek, a te szeretettedet, a Te kegyelmedet, a Te akarodat, a Te szívedet, a Te lelkedet, mert szeretlek Téged, és nem kérek más jutalmat, mint hogy egyre jobban szeresselek, erős, cselekvő szeretettel.*

*Add, hogy teljes szívemből szeresselek itt a földön, hogy aztán tökéletesebben tovább szeresselek az örökkévalóságban, édes Jézus. Ámen.*

# A keresztény édesapa a család papja

Szabó József, az egri Érseki Papnevelő Intézet spirituálisa tartott előadást férfiaknak a férfi identitásról április 27-én Nyíregyházán, a Magyarok Nagyszonyja-társzékesegyházban.

**A spirituális atya két szintet érintett, az emberi alapokat, vagyis a természetet, és az erre épülő kegyelmi életet, amelyek egymástól elválaszthatatlan egységet alkotnak az életünkben. Amikor növekedni szeretnénk, akkor ebben a két szintben kell gondolkodunk. Ehhez hozzátartozik a személyi érettség, a különböző erények kimunkálása, az emberi tartás, a férfiként megélt kereszténység, amely által megszentelődik a férfi identitás.**



## A kegyelem a természetesre épít

Szabó József atya mindenekelőtt a kötődésről beszélt, amely alapjaiban meghatározza az ember szülőkhöz, barátokhoz, házastársához, gyermekekhez fűződő kapcsolatát. A kötődésben van egy mélység, intimitás, amihez hozzátartozik a távolságtartás is; ebben lehet szabályozni azt, hogy mennyire kerülök valakihez közel, tartom meg a távolságot, húzom meg a határokat.

József atya kihangsúlyozta, mint minden, az emberi kötődés is kihat az Istennel való kapcsolatra. Az ember sokszor az imádsággal védi meg magát Istentől. Ez is lehet egy védőpajzs, amikor elmondom a magam sérelmeit, de Istent kívül hagyom, nem engedem magamhoz közel. Ilyen esetben az édesapa nem tud jól kötődni, sem az intimitást, sem a távolságtartást nem tudja jól kezelni. Érzelmileg elérhetetlen a gyermeke számára – ezzel sérülést okozva – annak ellenére, hogy ott él a családban.

József atya utalt azokra a lelki beszélgetésekre, amelyek során a feleségek arról számolnak be, hogy a férjükkel nem tudnak mély beszélgetéseket folytatni, nem engedik a közeledést, nem tudnak gyöngédek lenni, önmagukról beszélni; az érzélgősséget gyengeségnek tartják. Erős, határozott, kemény férfiak, de ha valaki közel kerül hozzájuk, az idegesíti őket. Aki így él, annak az imádság sem örömet jelent, hanem olyan dolgot, ami veszélyezteti az identitását, mert zavart és rossz érzést kelt benne. Lehet, hogy szeretne imádkozni, de a közelség elretenti.

Ez is egyfajta érzelmi, viselkedési kultúra, ami otthon elfogadottá, megszokottá válik – bár senkinek nem jó –, a gyermek számára pedig követendő példává.

## Hogyan kötődünk gyermekkorunkban?

A biztonságos kötődés úgy alakul ki, ha a szülő közel kerül a nyitott gyermekéhez. Ebben a biztonságos, kiszá-

mítható kötődésben a gyermek tudja a határokat.

Ezzel ellentétben az ambivalens kötődésben nem lehet kiszámítani a reakciókat, mert ugyanabban a situációban a szülő rendszerint mindig másként reagál. A gyermek számára nem lesz biztonságos a kötődés, elkezd félni. Ez kivetítődik az Istennel való kapcsolatára is, és megtanulja, hogy ha jó, akkor Isten megdicséri, de amikor rosszat tesz, annak ellenére, hogy imádkozik, megbünteti. A szülővel való kapcsolatot tehát az ember kivetíti az Istennel való kapcsolatára.

Az elkerülő kötődés szintén egy negatív irány. Szabó József atya elmondta, ebben a berögződő, megkövesedett helytelen férfikép a felelős, amely mögött egy kemény, érzelmentes férfi van, aki nehézségeit, gyengeségeit az Isten elé sem meri vinni, attól tartva, hogy az Úr is erősnek akarja őt látni. Nem hiszi el, hogy lehet kérni és sírni előtte. Ez a fajta beidegződés agyoncsapja az imaéletet is, amiben nincs közelség, intimitás. Látjuk azt, hogy az Egyházban sokkal kevesebb a férfi, mint a nő. Elnőiesedett vallásról beszélünk, mert sok férfi azt gondolja, nem nekik való az érzélgősség. Ugyanakkor a férfinak is szüksége van arra, hogy levezesse a benne lévő feszültséget, és sokszor a maga „vallását”, pl. az alkohol útját követi, aminek szintén megvan a rituáléja.

## Mit jelent számomra a kötődés?

A szülőkhöz való erős kötődésből sok probléma adódik. Előfordul, hogy szorosabb, mint ahogyan a férj a feleségéhez, vagy a gyermekéhez kötődik. Pedig a helyes sorrend – az Egyház tanítása szerint is – a feleség, a gyermek és végül a szülő. Van, aki a szüleihez való erős kötődés miatt nem házasodik, vagy ha igen, akkor anyát keres a feleségben, vagy más okok, pl. a szexualitás miatt motivált. A családban való kötődés is nagy kérdés, kihez hogyan kötődünk, vannak-e szerepzavarok, ki szabályozza a család életét, az apa, anya, vagy esetleg a nagymama. A gyermek ezen mintákat megtanulja, és sérülés esetén azt, hogy nem szabad mélyen kötődni. Mind-mind nagyon meghatározza az érzelmi érettségünket is.



## Hol tart a kötődésem és az érzelmi érettségem?

Valaki minél érettebb személy, annál biztonságosabban tud kötődni emberekhez. Jézus az Eucharisztia alapításakor egy nagyon bensős, mély egységről beszél, arról, hogy eggyé válunk Vele a szentáldozásban. Ez olyan mély kötődés, amely ember és ember között nem létezik. Akiben ez nem alakul ki, az az imádsággal, Oltáriszentséggel sem tud mit kezdeni.

## A biztonságos kötődés alapja a bizalom

„Jézusom, bízom benned!” Az isteni irgalmasság képen is látható feliratra utalva az előadó kifejtette, a kötődésben alapvető emberi érték a bizalom. Ha gyermekként ezt jól megéljük, kialakul az ősbizalom, később is erre a tapasztalatra épül az, hogy megosztom, megvédem magam, és ha csalódás ér, tudok új kapcsolatot kialakítani, újrakezdeni az életemet. Mennyire tudok bízni a másik emberben? Akinek sérült az emberekbe vetett bizalma és nem tud bízni, az nem tud szeretni. Minden szeretetkapcsolat alapja a bizalom. Ez akkor is sérül, ha valaki visszaél a másik bizalmával.

Minél jobban tudok bízni, annál jobban tudok mély kapcsolatba kerülni az Istennel is.

## Az apa mestere legyen gyermekének az Istennel való kapcsolat kialakításában

Akkor tudunk valakit boldoggá tenni, ha jól kötődünk hozzá, ha kialakítunk egyfajta intimitást. Gyakorlati szempontból fontos, hogy a férfi ezt megélje emberrel és Istennel. Erre kell megtanítania gyermekeit is, valamint az ő kötelessége, hogy átadja a hit fényét. Az első előadás záró gondolatában Szabó József az apa próféta szerepéről beszélt, amely nemcsak a lexikális tudás átadását jelenti. Fontos, hogy mestere legyen gyermekének az Istennel való kapcsolatban. Ennek ellenkező példája, amikor az anyának jut a próféta szerep. A gyermek azt látja, hogy az erős apja, a férfi nem imádkozik, és az csak a nőnek, a gyengébbik nemnek való. Ezért nem vonzó ez a minta a gyermek számára. De ha az apa ezt komolyan veszi, nagyobb tekintélye lesz gyermeke előtt, aki büszke lesz az apjára.

Amikor az apa a családban Isten



embere, akkor ő a család papja, utalt Szent II. János Pál pápa gondolatára az előadó. Ebben benne van az áldozatbemutatás – mint ahogyan a pap teszi azt a szentmiseáldozat bemutatásakor –, az engesztelés, amikor az apa a gyermekei előtt értük imádkozik. Minden ember, így az apa is bemutatja a saját áldozatát családjának. Ezt jelenti az önmagának való meghalás.

A papi szerep második pontja a tanítás. Az édesapa számára fontos, hogy Isten szavára hallgat egy-egy helyzetben, ezzel megmutatja, hogy az evangélium szerint él. A döntést viszont a gyermeke hozza meg, akinek segítségére siet, ha bajba kerül. Jézus is újra és újra hívja az embereket.

A próféta feladat harmadik aspektusa a királyi szerep, vagyis amikor a közösség, a család vezetőjéről beszélünk. Ez elsősorban azt jelenti, hogy a vezető bemutatja, hogyan kell ünnepelni a hitet és az evangélium szerint nevelni a rábízottakat. Az ő feladata továbbá, hogy megáldja a gyermekeit, áldást mondjon étkezések előtt, és az asztalnál beszélgetést kezdeményezzen. Felel a családjá üdvösségéért, a szentgyónás, szentáldozás rendszerességéért. Éppen ezért fon-

tos, hogy tartalmas vallásos szokásokat vezessen be a családjában.

Aki így, a család papjaként él, az nem hagyja ott a közösségét, nem keresi máshol a boldogságát, mert szereti a családját, és ez segít kilépni az önzésből, amely a leggyakoribb személyiségzavar a mai korban. A narcisztikus szemléletet személyiségzavart okoz. Ha valaki saját magát helyezi a középpontba, annak nem illik a karakterébe, hogy átadja a hitet. Sajnos ez egyre gyakoribb jelenség.

Első előadásának végén Szabó József spirituális atya azt kérte a jelen lévő férfiaktól, úgy menjenek haza, mint a család papjai. Aki ezt megéli, az erősíti családjában az egymás és Isten iránti bizalmat, az tud meghallgatni, az evangélium szerint válaszol a kérdésekre, meghagyva a döntés szabadságát. Világos értékrendjével biztonságos kötődést alakít ki, és hozzá mindig vissza lehet térni. „Azt kívánom, hogy otthon elmondhassák: Az apám, a férjem egy ilyen ember – fejezte be első előadását Szabó József spirituális atya.

Kovács Ágnes  
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye



# Lélegezni a víz alatt

Minden évben ünnepeljük a kereszténység legnagyobb ünnepét, de talán nem gondolunk rá, hogy naponta a szentmisékben jelenvalóvá válik a húsvét, annak titka, Krisztus húsvéti misztériuma. Minden nap húsvét van. Nagycsütörtök este elhallgattak a harangok, elnémult az orgona. A nagyszombati esti homályt felváltotta az éjszaka sötétsége. Ebben a sötétségben világosság támad, és a megszentelt tűzről lángot kapó húsvéti gyertya fényénél felcsendül az ének: „Az égben immár ujjongva zengjen az angyalok kórusa...” Húsvét van, Krisztus feltámadt.

Szentmise van. Benne Isten szava: olvasmány és evangélium, egy vers és a mi életünk. Az olvasmány Isten Noénak adott ígérete (Ter 9,1-13), az evangélium, Péter vallomása és Jézus első jövendölése a szenvedésről (Mk 8,27-33). A vers egy ismert ferences szerzetesnek, sokak kedvenc lelki írójának, egy könyvből való.

A könyvben – melynek címét a vers adja – a ferences szerző azt mutatja be, hogyan jelenik meg az evangélium tanítása egy úgynevezett 12 lépéses felépülési programban. Ezt a programot W. Wilson, az Anonim Alkoholisták szövetségének társalapítója írta. Hallgassuk a ferences szerzőt:

**„A tizenkét lépést gyakorlók néha azt gondolták, hogy faképnél hagyták az egyházat a szerda esti alagsori özszejövetelek kedvéért; egy emelettel feljebb, a templomban pedig sokan úgy vélték, hogy „magasabb” ügyeik egészen mások, mint „azoké a problémás alakoké” odalent. A két tanítás üzenetének hasonlósága meggyőzött arról, hogy közös forrásuk a Szentlélek...**

**... az a meggyőződésem, hogy ... Jézus evangéliumi üzenete és Bill Wilson Tizenkét Lépésének üzenete nagyjából – sőt még bizonyos részleteiben is – ugyanaz az üzenet.”**

„Aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát” (Jn 3,3), mondja nekünk is Jézus. Ez az újjászületés a megváltás, a tizenkét lépéses programban pedig a felépülés. Hallgassuk újra a szerzőt:

**„Sajnos a keresztények többsége a túlvilágra halasztotta ezt a nagy megszabadulást, a tizenkét lépéses programok résztvevői közül pedig sokan beérik annyival, hogy nem isznak többé, ahelyett hogy végigmennének a személyiségük valódi átalakulását jelentő folyamaton.”**

Észre sem vesszük, és nem hagyjuk, hogy Isten vízből és lélekből újjá szüljön

minket. Marad a kényszer-újjászületés, a halál: „Majd ha meghalunk, Isten megoldja. Addig is éljünk.” És Jézus szavai szerint nem látjuk meg életünkben Isten országát. Miért történik ez velünk, hiszen Krisztussal vagyunk, templomba járunk, akár minden nap.

Két akadály tornyosul előttünk. Az első egy csapda. Jóhiszeműen küzdünk a Sátán ellen, harcolunk a bűn ellen, de úgy tűnik, hiába. Bűneink mindig visszatérnek. A kudarc elviselése helyett szövetséget kötünk velük: gyarló az ember, mindenki ilyen, nem vagyok én olyan rossz, és igazoljuk magunkat, hogy minden rendben van. Célt tévesztettünk. Nem a Sátán ellen kellene küzdeni, hanem Krisztusért. Nem valami ellen, hanem Valakiért. A másik akadály Isten maga. Megrettenünk, és félelmünkben nem ismerjük fel, amikor megjelenik az életünkben. Mikor és miért? Akkor és azért, mert Ő „a fájdalmak férfia, aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat” (Iz 53,3), menekülünk Előle, és észre sem vesszük, hogy Előle futunk.

Nézzük az olvasmányt. Isten szövetséget köt Noéval. Megígéri, hogy nem törli el a földről az életet többé vízözönnel. Ezt éljük meg a templom csendjé-





ben. Isten békéjét, amely megnyugvást hoz. Jó nekünk Vele lenni, különösen akkor, ha meg is dicsér minket, ahogy az evangéliumban Pétert. Ő az, aki válaszol Jézusnak: „A Messiás vagy” (Mk 8,29). És Jézus meg is dicséri: „Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én is mondom neked: Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt” (Mt 16,17-18). Az élet ugyan nem mindig habostorta, de velünk az Úr, mi pedig Ővele, és minden rendben van. Bár vannak körülmények.

**„A tengerpartra építtem a házam.**

**Nem a fövényre,  
ne hidd, hogy futóhomokra.**

**Kőből építtem.**

**Sziklaszilárd ház**

**a viharos tenger partján.**

**És megismerkedtünk, a tenger meg én.**

**Jó szomszédok lettünk.**

**Nem mintha túl sokat beszélünk volna.**

**Találkozásaink csendesek voltak.**

**Tiszteletteljes távolságból,**

**a homok-kerítés felett fürkésztük egymás gondolatait.**

**Mindig ott volt köztünk a fövényhatár,  
örökös kerítésként nyújtózott a homok part.**

Aztán történik valami az életünkben. Nagyon megtörténik, vagy éppenséggel nagyon nem történik meg... Istenhez fordulunk: Uram, nem ezt ígérted! Életem ígértél Noénak, de engem csupa szomorúság, keserűség és reménytelenség tart fogva. Ahogy a zsoltáros mondja: „Körülvettek a halál örvényei, Beliál hullámai” (Zsolt 18,5). „Kérjetelek és kaptok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek” (Mt 7,7), – mondtad Uram, de hiába könyörgtem, nem kaptam, hiába dörömböltem, süket fülekre találtam.

Valami hasonló történik az evangéliumban is. Miután Jézus Pétert megdicsérte, arról kezd beszélni az apostoloknak, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad (vö.: Mk 8,31). Szened, megölik. Péter a szívükből szól: „Isten mentsen, Uram. Ilyesmi nem történhet veled” (Mt 16,22). Péter a szívükből beszél. Szó nem lehet Uram, ez miért történik meg velem, miért engedted ezt, miért nem akadályoztad meg? Össze-

csaptak a fejünk fölött a hullámok, és elmerültünk benne.

**Aztán egy szép napon**

**– máig sem tudom, hogy történt –  
megindult a tenger.**

**Figyelmeztetés nélkül,  
hívatlanul.**

**Még csak nem is hirtelen és sietve,  
csak végigcsordult a**

**homok,**

**mint a bor.**

**Nem úgy, ahogy a víz folyik, hanem  
ahogy a vér csurran.**

**Lassan, de megállíthatatlanul.**

**Lassan, ahogy a nyílt sebből buggyan  
elő a vér.**

**És menekülésre gondoltam, és vízbe-  
fúlásra, és halálra.**

**És miközben töprengtem, a tenger  
egyre magasabbra**

**kúszott, míg végül már az ajtóig ért.**

Jézus a mi kiáltásunkra is válaszol Pétert korholó szavaiban: „nem az Isten dolgaival törödsz, hanem az emberekével” (Mk 8,33b). Egyből kész a válaszunok: persze, hogy a saját ügyeimmel foglalkozom. Hogyan tudnék Isten dolgaival törödni, mikor a sajátommal sem jutok dűlőre. Segíts!

Ne ijedjünk meg ezt felismerni, mert ez a világosság első szikrája. Ezután talán meg tudjuk hallgatni Jézus megelőző szavait is: „Távozz mögém, Sátán...”. Jézus megmenteni jött, nem elítélni. Ennek első lépése, hogy megvilágítja a helyzetünket. Nem a Sátán szavát kezdtük meghallgatni? Hol van a te Istened; látod, nem segít. Nem a sátán az, aki reménytelenséget akar a szívünkbe csöpögtetni? Nem ő az, aki előszeretettel mondogatja, hogy lám, hiába kéred Istent, szokd meg és tűrj. Ilyen az élet, el kell viselni, „*tűrd job-  
bágyorsodat.*”

Jézus nem küldi el Pétert, és minket sem. Éppen ellenkezőleg, magához hív minket. „Távozz mögém”, vagyis állj mögém, kövess engem! Engem kövess! Nem akarod, hogy ez történjen veled? Nem akarsz ezen az úton menni? Megértem, én is vérrel fogok majd verejtékezni, de bízom Atyámban, és megyek. Megértem, ha tiltakozol ellene, de azt mondom, gyere, engem kövess. Én vagyok az út. Kire hallgatsz, magadra, vagy az Úrra? Kit követsz, Jézust, vagy a jól bejáratott szokásaidat, elképzelésidet?

De Jézus a szenvedésbe és a halálba megy. Igen. Magára veszi, nem tiltakozik az igazságtalanság ellen, nem védekezik, és nem veti be angyalait, hogy megmentse Őt, hogy meggyőzzék azokat, akik nem ismerték fel benne a Szabadítót; és nem jön le a keresztről. Nem lenne egyszerűbb megváltoztatni az embereket? Ha megváltozna a férjem, a feleségem, ha a gyerekeim észre térnének, ha ez, ha az ilyen meg olyan lenne, akkor minden megoldódna. Igaza van Jézusnak: emberileg gondolkodunk. Jézus azonban nem jön le a keresztről, ott hal meg és eltemetik. Emberi számítás szerint mindennek vége. Isten azonban másként gondolkodik. Húsvét van. A szabadulás éjszakája, Isten átvonulásának az ideje. És ekkor Krisztus széttöri a halál bilincseit, elpusztítja a halált, és az alvilág mélyéről mint győztes támad fel.

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt. A halál le van győzve. Krisztus legyőzte a halált.

**És akkor már tudtam, hogy nincs sem**

**menekülés,**

**sem halál,**

**sem fulladás.**

**Mert amikor eljön a tenger, hogy véget**

**vessetek a**

**jószomszédságnak,**

**a barátságos távolságtartásnak,**

**akkor házadat korallkastélyra cseré-  
led,**

**s megtanulsz lélegezni a víz alatt.”**

Krisztus húsvéti misztériuma ez: Jézusnak Atyjába vetett bizalma és a halál feletti győzelme. Amikor beállsz mögé, és Krisztust követve belépsz a halálba, már nem a körülötted levőket akarod megváltoztatni, már nincs több zúgolóadás, panasz. Őrá emeled a tekinteted, és Ő nem hagy téged a halálban, a szomorúságban, a keserűségben vagy a reménytelenségben. Ha Vele vagy, te is megtapasztalod a halál feletti győzelmét. Jézus benned is legyőzi a halált. „Nem értem, nem változott meg semmi. Minden ugyanolyan, csak eddig keserűséggel volt tele a szívem, most békém van.” Ez húsvét titka, az újjászületés, az új ember. Összecaptak fejed felett a hullámok, elborít a víz, de „házadat korallkastélyra cseréled”, mert Krisztussal tudsz „lélegezni a víz alatt”.

Vadászi László atya

# DEBRECENBE IS MEGÉRKEZETT A KÖVET, HOGY A SZABADSÁGOT HIRDESSE

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye harmadik alkalommal hívta meg a 9–10-es középiskolás diákjait a KÖVET Fesztiválra május 24-én Debrecenbe, a Szent József Gimnáziumba, amelynek központi témája a szabadság volt.

A találkozó délelőttjét a Megtestesülés-templomban tartották, amelynek mindjárt a kezdetén a hangulatért is felelős Tarczy Gyula moderátor, a Nyíregyházi Televízió főszerkesztője egy, a KÖVET-re írt nem hivatalos, de nagyon frappáns verset olvasott fel.



„Ha valaki folyton csak dohog és követel, bár nem tudja, de komoly hibát követ el. Mert, ha inkább hittel kérne, biztosan, sokkal hamarabb célhoz érne. Mert ez megadatik annak, aki Istent követ, még inkább annak, ki nemcsak követő hanem maga is követ. Így ha már itt vagy, éld meg jól, s tanulj meg sok új nevet, légy nyitott, lelkes, gyűjts sok-sok lelki drágakövet.”

Ezután a budapesti Katolikus Shalom Közösség közös tánra hívta a fiatalokat, fokozva a hangulatot. Majd Törő András püspöki titkár atya, egyházmegyei ifjúsági referens köszöntötte a több mint 850 diákot, kísérő tanáraikat és a lelki vezetőiket.

András atya gondolatait a húsvét utáni időszakba helyezte, amikor Jézus újra és újra megjelent a tanítványainak tanúságot téve feltámadásáról. Egyik alkalommal a korai órában jelent meg az apostoloknak és reggelit készített nekik. Jézus ma is közöttünk van, hogy elkészítse számunkra a találkozás lehetőségét, hogy társainkon keresztül meg-

tapasztaljuk az Ő jóságát. Jézus a baráti szeretetével erősít bennünket. A KÖVET Fesztivál is megerősít, a találkozás lehetőségét adja Krisztus közösségében, ezen táplálék által lehet gazdagodni, továbbhaladni a megkezdett úton – fejezte be gondolatait Törő András atya.



A házigazda intézmény, a Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium vezetője, dr. Bódis Zoltán különleges napra hívta a jelenlevőket, ahol értékekkel találkozhatnak, az előadásokon hallhatnak arról a többléről, pluszról, amely meg kell hogy határozza életünket, és amely több mint az anyagi, vagy éppen pillanatnyi érdek. Így teljesíthetjük, amit Isten elvár tőlünk. Majd a debreceni intézményvezető bemutatta az iskola történetét, amely, mint hangsúlyozta, minden nagy múltú egyházi fenntartású iskolának is a története lehetne, a megalapítás ajándékától kezdve az államosítás nehéz időszakán keresztül, majd az újrakezdés lehetőségein át napjainkig. A rendszerváltás után újrakezdett intézményben 3 tanárral és 50 diákkal indult el újra a Szent József Gimnázium, amely jelenleg 107 tanárral és 720 diákkal büszkélkedhet.

A köszöntők után Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök is üdvözölte a diákokat, és szentmisét mutatott be a jelen lévő papokkal együtt.

Szűz Mária, a keresztények segítségével ünnepe elgondolkodtat bennünket, hogy

miért van szükség arra, hogy valaki példakép legyen számunkra. A püspök atya homíliájában a diákokhoz szólva kifejtette, sokszor a világ azt sugallja, hogy egyedül valósítsuk meg az álmainkat, ne törődjünk másokkal. A középiskola elvégzése után kezdődnek az egyetemi évek, amelyeket számtalan izgalom, küzdelem, tanulás kísér, de nem mindegy, hogy azt az önzés rabságában, vagy egy közösség tagjaként, egymásra számítva éljük át.

Ebben is példát mutatott Szűz Mária, az Egyház édesanyja, aki kiválasztottságában is együtt imádkozott az apostolokkal, és az Úr válaszként elküldte Szentlelkét. A szeretet közössége fontos szerepet játszik az életünkben. Segít megtalálni az életünkről szőtt álmot, amit Isten is eltervezett rólunk, és a kettő találkozik. Fel kell fedoznünk, mi az Isten akarata, amiben boldog lehetek, és

ehhez mit kell megvalósítanom.

Mária igenjével vállalta a veszélyeket, és képes volt mindent egy lapra feltenni, annak ellenére, hogy nem tudta, mi fog történni vele. Hűtlenséggel vádolva agyonkövezhetnék volna, de Istennek semmi sem lehetetlen. Erre mondott Mária igent, és így jött a világra Isten szeretete.

Ez nem távoli történet, hanem a mi életünkben is valóság. Ha kimondom igenemet Isten akaratára, merek kockáztatni, és lemondok az önzésemről. Ha szabadon döntök, képes leszek elköteleződni, akkor megtalálom az örömet, boldogságomat, és rajtam keresztül is a világra jön Isten szeretete. Ez nem könnyű. Ezért van tehát szükségünk a példaképre, hogy segítsen bennünket olyanná válni, amilyennek Isten elképzelt. Mária példakép. Minden veszély, fájdalom ellenére igent tudott mondani és célba ért, de már akkor célba ért, amikor igent mondott Isten akaratára.

Mária – a keresztények segítségével – közbenjáró imádságát az emberiség évezredekén keresztül megtapasztalta. Vele együtt imádkozunk, amire Isten így válaszol: Ne félj, én veled vagyok,





itt vagyok, életed minden napján segítek, kísérlek, hogy megszabadulj az önzés, a halál rabságából, hogy örökké élj – fejezte be gondolatait Palánki Ferenc megyéspüspök.

A fesztivál délutáni blokkjában – a diákok a kötetlen beszélgetéseken, játékokon túl – az idei évben is három különböző előadás közül választhattak. Mindegyik előadásnak központi témája a szabadság volt.

Jakus Ottó római katolikus lelképítőt „Rabok legyünk, vagy szabadok?” címmel a szenvedélybetegség kialakulása mögötti sebekről beszélt, amelynek elviseléséhez sokszor az alkoholfüggőség útjára lépünk. Ottó atya beszélt a családi háttérrel, környezetünkkel és baráti társaságunkról, melyek segíthetik vagy kialakíthatják a függőségünket. Az előadó több éven keresztül foglalkozott szenvedélybeteg emberekkel. A szabadság igazi útjára kívánt rámutatni, melyben természetesen az Istent sem tudjuk megkerülni.

Solics Zénó „Flash-back” című előadásában tanúságot tett életéről, a több éven keresztül tartó heroinfüggőség utáni gyógyulásáról. Fiatalon, a hat éven át tartó, kis híján halállal végződő drogkarrier alatt szinte mindent elvesztett. A bentlakásos terápia során úgy érezte, már túl hosszú a veszteséglista ahhoz, hogy szembenézzen azzal, mit tett. Ma már diplomás szakemberként Ráckeresztúron dolgozik a Magyarországi Református Egyház Kallódó Fiatalokat Mentő Misszió Fiatalkorúak Drogterápiás Otthona szakmai vezetőjeként. Kendőzetlen őszinteséggel vallott szenvedélybeteg múltjáról, felépüléséről s jelenlegi tevékenységéről.

Tarczy Gyula, az elmúlt évek KÖVET Fesztiváljainak „hangja” az idei évben előadóként is megtisztelte a jelenlévő diákokat „Offline” címmel. Ő mint médiaszemélyiség és családapa beszélt a virtuális és való életünk kapcsolatáról, arról, hogy mikor, hogyan és miért érdemes offline üzemmódba kapcsolnunk életünket.

*Kovács Ágnes*

*Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye*

**Hátoldalon:**

A sorianói Szent Domonkos kegykép másolata látható.

## DEBRECENBEN ELINDULT A KATOLIKUS NÉMET NYELVŰ MISSZIÓ

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök 2019. Pünkösöd főünnepén, június 9-i hatállyal megalapította a Debreceni Szent Anna Német Nyelvű Katolikus Missziót, vezetésével pedig dr. Krakomperger Zoltánt, a Szent Anna Egyházközség plébánosát bízta meg.

Az elmúlt években Debrecenben és vonzáskörzetében jelentősen megnőtt – és várhatóan még növekedni fog – az itt dolgozó, tanuló vagy nálunk gyógyulni, üdülni kívánó német anyanyelvű vagy ezen a nyelven megszólítható személyek és családok száma. Ezzel a misszióval szeretnének a német anyanyelvűek, vagy ezen a nyelven megszólíthatók számára hitbéli otthont biztosítani Debrecenben, vagyis lehetővé tenni, hogy – mint hazájukban bármely keresztény egyházközségben – nálunk is járulhassanak a

szentségekhez, és gyermekeik kellő felkészítésben részesüljenek a keresztségre, az elsőáldozásra és a bérmlásra.

A Misszió küldetésének tekinti az itt tanuló egyetemi hallgatók és az itt vendégként, turistaként tartózkodó személyek lelki gondozását is, hiszen aki külföldre megy, nemcsak az anyanyelvét viszi magával, hanem a hitét is. Ezért sokan keresik az anyanyelvi szentmise ünneplésének lehetőségét. Nagyon fontos biztosítanunk ezt azok számára, akik hetekig vagy hónapokig Debrecenben tartózkodnak.

### EGYHÁZMEGYEI MINISTRÁNS TÁBORT SZERVEZNEK

8 és 16 év közötti fiú ministránsok részére július 1–5. között Nyíregyházán a Szent Imre Gimnáziumban. A tábor főszervezője Kálmán József ministráns- és hivatásgondozó referens.

### A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye búcsúja Máriapócon július 28-án lesz.

A már 27-én (szombaton) megérkező hívekkel éjszakai imavirrasztást tartunk a kegytemplomban. Az ünnepi szentmise vasárnap **délelőtt 11 órakor** kezdődik, amelynek főcelebránsa és szónoka S.E.R. dr. Pintér Gábor érsek, Fehéroroszország apostoli nunciusa lesz. Zarándoklatunk litániával fejezzük be.

A máriapócsi római katolikus templomban a zarándoklat alatt 9-től fél 2-ig **folyamatos szentségimádás** lesz. Így kívánunk lehetőséget adni a csendes, elmélyült adorációra is.

## IMPRESSZUM

**Kiadja:** a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

**Felelős kiadó:** Felföldi László *általános helynök*

**Főszerkesztő:** Kovács Ágnes

**Öröm-Hír Szerkesztőség:**

4024 Debrecen, Varga u. 4.

**Telefon:** 06-52-530-451,

06-30-240-1482

**E-mail:** sajtoiroda@dnym.hu

**Fotó:** Kovács Ágnes

**Nyomda:** Rexpo Kft.

Felelős vezető: Rác János

## A SZERETETNYELVEK ÉS AZ IMÁDSÁG

### Egyházmegyei ifjúsági nyári tábor

A 13–18 év közötti egyházmegyesi fiatalok részére jelentős pályázati és egyházmegyei támogatással nyári tábort rendez az egyházmegyei Ifjúsági Iroda. A táborozás július 21–28. között lesz Nagyvisnyón. A tábor célja, hogy a bérmlákozó fiatalok tapasztalják meg egyházunk fiatalos arcát, és azt, hogy jó egy ilyen közösséghez tartozni. Éppen ezért azon fiatalok jelentkezését várják a plébániákról, akik az idén részesülnek, vagy már részesültek az előző években a bérmlálás szentségében. Szándékunk az, hogy ezek a fiatalok a bérmlálást követően is aktív tagjai maradjanak az egyházközségnek.

Ebben segítenek az EVEZŐK ifjúságvezető-képző fiataljai is. Ehhez ad lehetőséget egy fiatalos, élményekkel teli nyári tábor, ahol a bérmlákozó megélhetik kapcsolatukat egymással és Istennel. A tábor idején témája: a szeretetnyelvek, az imádság, és a téma mellett természetesen sok-sok játék, közösségi élmény és fesztiválhangulat várja a fiatalokat.

